

ADDENDA

TIDSSKRIFT FOR NY LITTERATUR

NO. 9

2022



# I N D H O L D S F O R T E G N E L S E

JULIE VIND LYKKEGAARD: UDEN TITEL .....	S. 5
GLENN BECH: DIGT .....	S. 13
DENNIS GADE KOFOD: KOM, NEJ GÅ .....	S. 17
JORUNN LAVONIUS: HERBISIN .....	S. 35
JAMAL BENDAHMAN: FEM TEKSTER .....	S. 41
AZADÉ AZAD: ÖMMA LÖGNER LÄNGS BRUTNA SKULDERBLAD .....	S. 49
ELIAS SADAQ: BMW-DRØM .....	S. 55
CLARA BERNDES: REGNBÅGENS SLUT .....	S. 57
LUKAS KOFOED REIMANN: BARBERSKUM .....	S. 65
RASMUS BJERGEGAARD THUESEN: UNDER SKYGGEN I SKOVEN .....	S. 69
ANTON PRÆSTGAARD: DIGT .....	S. 81
BARBORA KOVÁČOVÁ: POETRY OF SILENCE I .....	S. 85
JOHAN LINDVALL: 6 BILDER .....	S. 89
AMALIE LUND MICHAELSEN: TO DIGTE .....	S. 97
ALBERT THYLSTRUP: MONSIEUR ALBERT .....	S. 101
RASMUS MØLLER HANSEN: TO DIGTE .....	S. 109
ELLIKA LAGERLÖF: BARA BARNET .....	S. 113
MARIE SKOUSEN: HILDEGARD .....	S. 121
ELSA MEYER: SER UT SOM ETT RUM .....	S. 127
RUNA SKJELDAL: FORTÆLLINGER I PROSA .....	S. 143
CHARLOTTE JUNG: DEUX .....	S. 147
ROSE MARIA SCOTT: LIZZIE OG ABRA: KAPITEL 1 .....	S. 149
SHADI ANGELINA BAZEGHI: HAVENS BEVIDSTHED .....	S. 167
KAMILLA JØRGENSEN: SAMPLER .....	PLAKATINDSTIK

JULIE VIND  
LYKKEGAARD

UDEN TITEL

Poolen ligger på nederste etage, under kælderen. Man skal spørge om lov til at bruge den, det gør jeg ikke. Jeg bruger den kun om natten, jeg kan ikke holde vandet ud, når der flyder andre kroppe i det. Poolen er oplyst nedefra, magenta. Den er formet som en skovsø i Sims med forudsigelige naturbuer. Væggene skaller, jeg piller de lilla flager af og lader dem flyde ud i vandet. Det er lidt for varmt altid, opvarmet af dagens kroppe og måske pis. Der flyder også andre ting rundt, plastre, skod, der ligger en blå oval pille på bunden. Jeg dykker efter den, kaster den ned på den dybeste ende, dykker, lader den ligge et øjeblik på tungen, sluger ikke. Jeg kan sidde på kurvestolen under vandet i 2 minutter. Den er tung, jeg kan ikke flytte den. Det er plastikkurveflet, den burde ikke være så tung. Det beige, der skulle ligne træ, er slidt væk, af mig og de andre og bølgerne når nogen laver et hovedspring. Den er hvid nu, som stiklinger der aldrig har set solen. Der vokser en undervandssvamp på poolens venstre væg.

Svampen på væggen, jeg kalder den sådan fordi den ligner svampene på træet i haven, bølgeformerne. I lyset fra poolen er den syrenfarvet ligesom min hånd. Om dagen er lyset måske ikke magenta. Om dagen når jeg sidder i omklædningsrummet ovenpå, kan jeg høre plaskene. Nu ligger badedyrene stablet i det fjerneste hjørne, en leopard titter frem fra bunken. Svampen er ikke slimet, den er ru som en albue. Jeg kradser i den med neglene. Jeg tror, jeg kradser et hul. Jeg kan ikke afgøre om jeg former et hul, eller om svampen giver efter for min negl.

Mit ansigt ligger halvt under vand, jeg flyder. Jeg sluger lidt af vandet, det smager ikke af klor, det smager som skovsyre eller schweppes lemon med limeskiver. Jeg kan flyde i mange timer, sådan føles det, der er ikke noget ur ved poolen. Jeg har kradset mig selv, hvidlige mærker der ikke bliver længe, de kan kun anes i en times tid. Vandet er blødt og i bevægelse, det hjælper. Lige ved trappen er der et stort gitter hvor vandet suges ind, lige modsat trappen på den anden bred ét til gitter, vandet pustes tilbage. Jeg ved ikke om det er det samme vand der cirkulerer, det føles sådan. Jeg henter leoparden og flyder lidt med hovedet på den. Mine negle er flossede, hudstrimlerne omkring dem svajer, blege vandstængelplanter.

Svampen vokser. I går var den to hænder bred, i dag en underarm.  
Den kan ikke kradses i længere, den ru overflade bliver hårdere. På  
poolvæggen overfor, en tvillingesvamp.



Jeg tager en bakke brombær med ned til poolen. De stod i patientkøleskabet, de har stået der for længe, og er blevet smattede. Nogen har ladet dem stå under servietten med brødskorperne. Jeg træder vande i det dybe, lige ud for det sugende gitter. Bakken på kanten, jeg vælger det mindst udflydte bær. Det rammer vandet lidt til venstre for mig. Det synker langsomt, trækker sortlilla tråde efter sig som en babybrandmand. Det synker skråt, ind mod gitteret. Jeg dykker, når ikke at fange det inden det forsvinder. Jeg plopper nogle flere bær i, tæller til tre, dykker. Gitteret vinder otte-to. De to er opblødte og forvoksede, som vingummibamser lagt i vodka. De smager ikke af brombær, mere som citronmarmelade, det syrligtsøde. De har indoptaget poolvandet, det vil ende i mit blod.

Vandet i poolen er blevet mørkere, mere uklart, det er sværere at se stolen på bunden. Svampene spejler hinandens spredning på fliserne i begge sider. De er ikke længere samme nuance syren som min hud, de er mørkere lilla. Med pletter, som aldrende hænder.



GLENN BECH

DIGT

x

intervieweren  
som er sød og velmenende og storbyfødt  
spørger mig  
hvad min første homoseksuelle erfaring var  
altså ift. kultur  
men modsat ham husker jeg ikke min  
jeg kan ingen sangere eller skuespillere nævne  
som jeg spejlede mig i  
eller gjorde mit liv lettere  
hvor jeg er fra  
fandtes homoseksualitet ikke  
jeg forelskede mig i mine heteroseksuelle venner  
og så fantaserede jeg om at være  
pigen  
jeg var  
altid dødeligt misundelig på hende  
bare være

begærsobjekt  
og jeg skammede mig  
som jeg skammer mig nu  
siddende over for dig  
min queer sjæleven  
som fandt sig selv og udfoldedes så nydeligt  
krøltop

beklager  
men dine forbilleder nåede ikke frem  
til mig

mange homoer forlader  
eller tvinges fra provinsen  
til hovedstaden  
af en grund  
de ikke selv fandt på  
men i øjeblikket forstod  
meningen med

engang kneppede en fyr mig på kirkegårdens toilet  
vi havde skrevet over grindr  
han var ikke sprunget ud, forældrene ville  
slå ham ihjel  
så han kravlede ud af vinduet  
tog af sted og mødtes med mig  
på parkeringspladsen  
han kendte et sted  
jeg fulgte efter  
måske vi kyssede  
derefter vendte jeg mig rundt  
det var egentlig ikke nydelse  
jeg søgte

vi forbandt os ikke just med hinanden  
han kom  
trak kondomet med ud  
måske vi så hinanden i øjnene  
lyttede efter  
fri bane  
gik hver til sit og mødtes

aldrig igen  
således forsatte jeg  
fyr efter fyr  
i ly af mørket  
på bagsædet af en bil  
i skovene  
på kollegieværelset  
what ever  
jeg fandt ingen nydelse  
ingen anden end hans  
som kom hver gang  
jeg allerede var på vej ud af døren  
med en straf  
der sveg

kortvarigt følte tryk ligesom livet?

DENNIS GADE  
KOFOD

KOM, NEJ GÅ



## Baggrund

Et forsøg på at reducere den bornholmske folkesjæl til ét element; stædighed på godt og ondt. Bornholm og bornholmeren har en særposition i Danmark, både kulturelt såvel som geografisk. Isoleret i Østersøen som den er, har øen altid været afhængig af en eller anden form for udveksling med omverden, mestendels for at få livet til at hænge sammen, men også for at forny genpuljen. Den udveksling har selvfølgelig også været med til at forme øen kulturelt, og derudfra er den bornholmske identitet opstået. En identitet, der på trods af den oprindelse i udvekslingen, altid er truet af samme, og som så, meget naturligt, har udviklet en hvis stædighed i forhold til alt nyt.

I dag bliver den bornholmske stædighed set som noget negativt. Middelklassen på øen oplever et enormt opsving, og øen blomstrer formelt set. Men megen af den energi, der fodrer opsvinget kommer udefra, og den er ikke særlig hensynsfuld i forhold til det, der var før. Og der i ser jeg noget positivt i den stædighed, mange gamle bornholmere lægger for dagen; de udfører – sikkert ubevidst – et bevaringsarbejde for det gamle øliv, der er ved at drukne i restauranter og cafeer, der er som trukket ud af røven på Vesterbro og Østerbro.

Stædigheden er også et element, jeg genkender fra mange af de folkesagn, jeg har læst. Der bliver den både belønnet og latterliggjort. Og de underjordiske er selv ramt af den. Noget kan bruges, andet er blot moderne ståhej.

Det skisma er udgangspunktet for de 10 minutters drama, der følger her, hvor en ægte bornholmer bogstaveligt talt er vokset fast til øen gennem røvhullet. En forbandelse de underjordiske har kastet over ham på grund af en lille fortalelse.

Der citeres kraftigt og omskrives fra Facebook, hvor især grupperne Fri debat – Bornholm og Bevar lindetræet i Vibegårdsrunddel er brugt.

#### Pitch

2 mennesker. Menneske 1 er bornholmer og vokset fast til øen gennem røvhullet. En forbandelse kastet over ham af de underjordiske. Det klør som ind i helvede, men Menneske 1 kan ikke nå sin egen bagdel, fordi han ikke kan løfte den fra jorden. Menneske 2 er en læge, der gerne vil flytte til Bornholm, men som hele tiden skræmmes væk af Menneske 1. Vi følger deres møder, hvor deres forskellige syn på øen brydes, indtil kløen bliver for meget for Menneske 1, og de to bliver enige om en udveksling af tjenester. Menneske 2 kan flytte til øen, hvis han smører Menneske 1 i enden med en salve. Samtidig skal Menneske 1 lære Menneske 2 om øen og dens historie.

Medvirkende:

Menneske 1: Sidder fast på en høj på grund af en forbandelse, der er kastet over ham af de underjordiske. De har kastet den for at udstille ham og hans stædighed. Menneske 1 repræsenterer det mest forstokkede, men også det mest ærlige og ægte ved bornholmeren, samtidig med at fastgjortheden afspejler øens behov for hjælp udefra for at overleve: handel såvel som gener.

Menneske 2: Er en skikkelse, der kommer og går på forskellig vis for at tilbyde øen og bornholmeren diverse sager. Menneske 2 er på mange måder både en metafor for livet i det hele taget og den udveksling med omgivelserne, der er nødvendig for at holde et lille samfund i live. Menneske 2 er meget nysgerrig efter, hvad der dog er overgået Menneske 1, Menneske 2 er nemlig læge.

Menneske 1 sidder på sin høj. Menneske 2 kommer sejlene i en vaskebalje med sejl.

Menneske 1: Hvem der?

Menneske 2: Jeg kommer med fred.

Menneske 1: Det siger de alle sammen.

Menneske 2: Men det gør jeg.

Menneske 1: Ja, ja, og lige om lidt har du købt Kofods gamle gård uden at ville bo der.

Menneske 2: Ja, der er muligheder i den gård. Men jeg havde nu tænkt mig at blive her længe, og...

Menneske 1 afbryder.

Menneske 1: Du er sikkert DJØFer.

Menneske 2: Nej, jeg er læge og så vidt jeg ved ...

Menneske 1 afbryder.

Menneske 1: Affolkning er en ny form for tomhed. Af og til er det som om hele øen runger som et kirkeskib eller en tom sportshal på landet. Det er en tomhed, der er anderledes end den tomhed der er over havet lige nu. Mere hul og uden fuglene. Den er slet ikke smuk.

Menneske 2 afbryder.

Menneske 2: Hold da op, hvad sker der...

Menneske 1 fortsætter uden af bide mærke i afbrydelsen.

Menneske 1: Roskildefreden? Ved du hvad den gik ud på? Ved du det? Kongen gav, ja, måske var han plørefuld, øen væk sammen med hele Skåne. Hvad fanden ligner det? Og det var blot begyndelsen. Det vi ser nu er sidste fase af et folkemord på den oprindelige bornholmer. Det er resultatet af vore egne politikeres sprog, de vi har valgt, som de seneste 25 år har talt os ned til en lille solskinsø.

Menneske 2 afbryder igen.

Menneske 2: Det er som om patienten er ved at eksplodere.

Menneske 1 fortsætter uden at høre noget.

Menneske 1: Den dværgagtige tilflytterguide og idiotiske reklamevideoer, der skal lokke middelklassen til. Det er så tragisk. Vi har selv købt pistolen. Vi har selv ladet den. Vi har selv sat den for panden. Nu venter vi blot på en venlig sjæl der vil trykke på aftrækkeren.

Menneske 1 falder sammen om sig selv. Helt forpustet.

Menneske 2: Nå, ja, det var sikkert godt af komme af med. Jeg vender tilbage, når du er kommet til kræfter.

Menneske 2 sejler væk. Menneske 1 rejser sig langsomt og sætter hånden for øjnene og spejder rundt. Sukker og vil klø sig bagi, men kan ikke løfte røven nok.

Menneske 2 kommer svævende som en havterne.

Menneske 2: Er du okay?

Menneske 1: Bevares, hvad skulle jeg ellers være? Det her er jo Bornholm.

Menneske 2: Ja, her er meget anderledes. Så fredfyldt i forhold til byen.

Menneske 1: Ja, hvis du og dine ikke kom rendende ville her være fred nok.

Menneske 2: Jeg er ikke som de andre.

Menneske 1: Nå? Hvordan det?

Menneske 2: Jeg kunne virkelig komme til at elske øen.

Menneske 1: Det kunne ligne dig.

Menneske 2: Så jeg må slå mig ned?

Menneske 1: Nej, jeg har nok i Kofods tomme gård

Menneske 1 vil rejse sig men kan ikke. Han rømmer sig og skal til at bryde ud i endnu en enetale.

Menneske 2: Nu begynder han igen.

Menneske 1: Jeg vil ingenting have udover ligestilling. Lad ligestillingen mellem de danske landsdele blive en del af en kommende folkelig revolution, hvor det der – og det er sgu også

nedsættende – kaldes udkantsdanmark rejser sig, som det ikke er set siden Grevens Fejde!

Vi må have et styre, som afviser denne filen på standarderne, som det feks. høres fra kulturministeren, der vil introducere en ny forståelse af bygningsfredning, som vil give os polsk restaurering, hvor bare ydermurerne står tilbage, og der så kan bygges et nyt hus indeni de fredede bygninger. Det er en misforståelse, at det er lavere standarder, der vil være den bedste hjælp til udvikling af HELE landet!

Menneske 2 afbryder.

Menneske 2: Kom af med det. Det må hjælpe at få det ud. Den galde er ikke sund for nogen.

Menneske 1 fortsætter.

Menneske 1: Det er der du passer ind. Så køber du Kofods gård. Så udhuler du den og fylder den med bredbånd og surrogater, der skal hjælpe dig til at glemme, at du ikke længere bor i København. Caffenatte og smørbagte croissanter, der drysser på din trimmede mave, der vidner om at du aldrig har haft et rigtigt arbejde ved vendeploven eller Fiskens transportbånd. Alle gamle dyder dør! Og du er budbringer og bøddel i én og samme krop.

Menneske 2 holder en gave frem. Menneske 2 er meget indsmigrende.

Menneske 2: Jeg har ellers lidt lækkert med.

Menneske 1: Jeg er ikke sulten.

Menneske 2: Det er ellers karameller fra Karamelleriet i Gudhjem og lakrids fra Bulow, ham er I da så stolte af.

Menneske 1: Det er kun turister og tilflyttere, der har råd til at spise sådan noget. Jeg får min næring fra højen her.

Menneske 2: Det lyder interessant, sådan rent medicinsk.

Må jeg se...

Menneske 1 afbryder.

Menneske 1: Det skal du ikke bekymre dig om, det er ikke noget sådan en rodløs starut som dig forstår sig på.

Menneske 2: Jeg er jo ellers læge, og hvis du virkelig er forbundet til øen, så...

Menneske 1 afbryder og bryder ud i endnu en enetale.

Menneske 1: Det hele er et paradoks. Højen er levende, frisk og uden råd, svamp eller tørre grene. Den har holdning og står rank. Det modsatte kan siges om kommunalbestyrelsen anført af socialdemokraterne og vores heks af en borgmester. Der er gået svamp i den bestyrelse, så nu må den fældes og et nyt demokratisk træ skal plantes. Befolkningen skal bestemme mere end nogensinde før.

Menneske 2: Hun har ellers fundet på Folkemødet?



Menneske 1: Folkemødet! Folkemødet! Nu skal du ikke komme i gang. Folket har aldrig været der!

Menneske 2: Jeg tror ikke jeg forstår.

Menneske 1: Der kan du se, hvad jeg mener. Du hører ikke til her.

Menneske 2: Hvad er det for en vrede du har i dig? Og hvad er der med den høj du sidder på?

Menneske 1 hører intet. Synker sammen og pruster ud.

Menneske 1: Rundkørsler og nisser. Lindetræer og forbandelser.

Menneske 2 flyver væk. Menneske 1 kommer til sig selv igen.

Freden og roen gør godt.

Menneske 1: Al den ro. Aaaahhh. Hvis man kunne eksportere ro. Ja, det og så udsigten, så skulle vi aldrig mangle noget.

Menneske 2 kommer gående på vandet.

Menneske 2: Så der er noget du mangler?

Menneske 1: Kommer du nu igen?

Menneske 2: Ja, dig og den høj der ...

Menneske 1 afbryder.

Menneske 1: Hvad med mig og den høj her?

Menneske 2: Sidder du virkelig fast?

Menneske 1 holder en lang og kunstig pause inden han svarer.

Menneske 1: Ja!

Menneske 2: Men hvordan...

Menneske 1 afbryder igen.

Menneske 1: Det er en meget lang historie.

Menneske 2 vil gerne sige noget, men Menneske 1 afbryder idet Menneske 2 trækker vejret for at tale.

Menneske 1: Og den har vi ikke tid til. Det er nemlig meget vigtigere at finde ud af, hvad du overhovedet vil her.

Menneske 2 tænker sig om, men da han endelig er klar til at svare afbryder Menneske 1 igen, igen.

Menneske 1: Hvad venter du på? UD med sproget. Du kommer her, gående på vandet, som en anden frelser. Og det vil du have, jeg skal finde mig i?

Menneske 2 samler sig og der opstår endnu en pause, men da Menneske 1 igen skal til at afbryde, skynder Menneske 2 sig at tage ordet.

Menneske 2: Med hvilken ret spørger du egentlig?

Menneske 1: Jeg var her da først.

Menneske 2: Kan du høre at det lyder bare en smule barnligt?

Menneske 1: Og jeg har altid været her.

Menneske 2: Er det en god ting?

Menneske 1: Ja, bestemt da.

Menneske 2: Men, hvad med resten af verden?

Menneske 1: Den må komme til mig.

Menneske 2: Og så tager du bare, hvad du har brug for?

Menneske 1: Ja, sådan cirka.

Menneske 1 og 2 ser hinanden an som to haner der skal til at toppes.

Menneske 2: Altså, jeg kan godt se, hvordan du kan vide hvad du mangler lige her og nu, men hvordan kan du vide, hvad du kommer til at mangle, i tiden der kommer?

Menneske 1: Hvad mener du med det?

Menneske 2: Hvad hvis du sender noget væk nu, som du får brug for senere?

Igen ser de hinanden an.

Menneske 1: Så klarer jeg mig uden. Sådan er ølivet. Sådan har det altid været. Vi er vant til det.

Menneske 2: Hvem er vi? Her jo kun dig.

Menneske 1 ser sig omkring og trækker så på skuldrene.

Menneske 1: Jeg bliver bedt om at definere nærmere, hvem "vi" er. Vi er den bornholmske befolkning, som ikke længere finder sig i at blive trukket rundt ved næsen af folk, som mener, at de kan tillade sig næsten alt, også at se bort fra lands lov og ret, som vi ser i Slotslyngen hvor de river fredet klippe i stykker for at bygge et besøgscenter til Hammershus.

Menneske 2: Ja, ud med det.

Menneske 1: Og på Helligdommen, hvor de springer huller på fredet mark for at opføre et endnu større kunstmuseum.

Menneske 2: Sådan...

Menneske 1 bliver vildere af menneske 2s tilråb.

Menneske 1: Ja. Ja. Ja. Men det mest forargelige er og bliver dog nepotismen, som ikke er til for almindelige mennesker, at holde ud at se på. De er enten i familie eller bollevenner, alle sammen. Det må få en ende snart.

Menneske 2 går væk. Menneske 1 forsøger igen at klø sig i røven, men kan stadig ikke nå.

Menneske 1: Det var jo ikke det jeg mente, da jeg sagde at

her kunne jeg være til jeg dør.

Menneske 2 kommer op af vandet.

Menneske 2: Sagde du noget?

Menneske 1: Ikke til dig.

Menneske 2: Klør det?

Menneske 1: En smule.

Menneske 2: Skal jeg se på det.

Menneske 1: Er du nu en rigtig læge?

Menneske 2 svarer ikke men går op på højen bag Menneske 1.

Menneske 2: Men du er jo groet fast.

Menneske 1: Jeg ved det!

Menneske 2: Men hvordan?

Menneske 1: Det var noget jeg sagde...

Menneske 2: Lyngen er jo kravlet helt op i dig.

Menneske 1: Jeg ved slet ikke, hvad jeg skal sige.

Menneske 1 afbryder sig selv og er stille.

Menneske 2: Hvad er der dog sket.

Menneske 1: Det er en forbandelse.

Menneske 2: Er det de dér de underjordiske?

Menneske 1: Pas på hvad du siger. De lytter.

Menneske 2: Hvorfor har de gjort det ved dig.

Menneske 1: Det er deres form for humor. Jeg sagde, en morgen jeg sad her og så ud over Østersøen, at her kunne jeg sidde for evigt ...

Menneske 2: Og hvad skete der så?

Menneske 1: Og så vupti, så sad jeg fast. Jeg kunne høre dem grine derinde. Jeg har vel fortjent det, og faktisk er det ikke så værst.

Menneske 1 peger på højen.

Menneske 2 går, men kommer straks tilbage med sin lægetaske og en kontrakt, som hun rækker til menneske 1, der dog ikke ser på den.

Menneske 2: Jeg må operere.

Menneske 1: Nej, det kan du ikke. Så dør jeg.

Menneske 2: Hvordan?

Menneske 1: Sådan virker forbandelsen. Jeg er ét med øen nu.

Menneske 2: Hvad skal vi da stille op.

Menneske 1: Måske du har noget for kløen? Bare kløen kunne fortage sig lidt.

Menneske 2 går rundt om menneske 1 imens han tænker.

Menneske 2: Vi kan bytte.

Menneske 1: Med hvad?

Menneske 2: Jeg får lov at slå mig ned, at købe Kofods gård, og du får en rigtig fin salve fra et fint firma ovre.

Menneske 1: Ovre?

Menneske 2: Ja, er det ikke sådan I siger?

Menneske 1 synker sammen inden han efter en pause endelig svarer.

Menneske 1: Vi mangler jo læger og ...

Menneske 2: Og ...

Menneske 1: Det klør så forfærdeligt.

Menneske 2: Ikke andet?

Menneske 1: Hvad tænker du på?

Menneske 2: Du er jo ikke alene. Du har børn og de har børn. De har jo også brug for en læge.

Menneske 1: Ja, det er rigtigt.

Menneske 2: Så skriv under her.

Menneske 1 skriver under. Menneske 2 tager en salve op af tasken og giver den til Menneske 1, men Menneske 1 kan ikke nå og Menneske 2 må smøre ham.

Menneske 1: Hvilken lettelse.

Menneske 2: Lægevidenskaben; godt for det meste.

Menneske 1: Kom nu ikke...

Menneske 2 afbryder.

Menneske 2: Nu, hvor vi har lært hinanden at kende, så kunne du måske fortælle mig noget om øen.

Menneske 1: Vil du gerne have det?

Menneske 2: Ja, hvis det er dig der fortæller, er der ikke noget jeg hellere vil.

Menneske 1: Men hvorfor mig?

Menneske 2: Har du ikke været her hele tiden?

Menneske 1: Jo, det er jo rigtigt.

Menneske 2: Hvem skulle bedre kunne fortælle mig hvor jeg skal investere?

Menneske 2 vinker en flok ind på scenen.

Menneske 1: Investere? Hvad er det du vil. Og hvem er det?

Menneske 2: Det er bare nogle arkitekter og sådan der skal se på mit nye hus.

Menneske 1: Sæt dig nu her. Vi må kunne finde ud af det.

Menneske 2: Jeg tror det er bedre jeg står. Der er ingen grund til at tage chancer.





JORUNN  
LAVONIUS

HERBISIN

1.

var de växter eller djur

varde växter (darwin)

var är darwins

lerdjur

De sprattlar

2.

Växterna ljuder

låter läten      ljuda som läten

låter ljuden växa

djuren växa

ljuden från växternas läten

Leddjuren      hör

sina ljud                      växa

låta av växter

De unga djuren sjunger en gång (rund)

gnider sig mot/av ljudet                      stud-

sar

äter insekter                      (växter)

gnuggar sig i leran/leden

De unga djuren lär sig      av ljuden

det låter som deras läten      (växter/att växa)

igen

hop-

par

3.

Trädens stammar staplas bredvid åkern,  
så att nya rötter kan tränga ner                      ställa sig på rad  
I de unga skogarna trivs många slags örter  
hjortdjuren samlas  
                         äter, förökar sig  
Virvlar upp tusentals pollen

Etylen blommar  
i äppelodlingar vid åkern  
polymeriserade pollen  
                         sprids för vinden  
                         skymmer molnen

Tusentals rötter tränger ner i skogen  
träden rotas och växer sig höga  
                         skymmer örterna  
                         skuggar solen

Hjortdjuren letar sig inåt staden

\*

I stadens trädgårdar trivs många unga växter  
                         blommor av polyeten  
                         vinylklorid med tjocka kronblad  
Pollen och fröer av dikloretan                      växer till sig och slår ut

Hjorddjuren äter av blommorna, svamparna och löven  
polymeriserar, växer sig höga  
tusentals polymeriserande signalsubstanser  
äter av unga slags växter i Dikloretanskogen

Tusentals hjorddjur går nerför sluttningarna  
ser inåt landet, staden och skogen  
Virvlar upp tusentals polymerer  
skymmer svamparna och molnen  
och Hjorddjuren växer sig höga  
blommar vintergröna



JAMAL

BENDAHMAN

FEM TEKSTER



1. Parkeringspladsen bag Ågården strakte sig fra kirken og hele vejen ned til Strandgårdsskolen, kun afbrudt af små pladser med genbrugsstationer og affaldscontainere. For at komme fra parkeringspladsen til gadekæret skulle vi krydse Ishøj Stationsvej, så ind på gadekærets parkeringsplads, mellem de lave rækkehuse, så ind på gaderne der bugtede sig ned, i takt med at man nærmede sig den lille sø, videre til den anden side af søen og ind mellem lige præcis de rækkehuse. Rækkehusene på den anden side af søen, de havde alle frugttræer i haven bag det høje rødmaledede stakit. Man kunne ikke rigtig se husene fra de smalle gangstier bagved fordi stakittet var så højt. Man så kun toppene af træerne i haverne, eller måske var det fordi vi var så små dengang. Mig og de andre drenge plejede at tage derhen. Vi gav hinanden heste, så vi kunne nå op og plukke æbler, pærer og blommer fra de træer der stod op ad stakittet. Vi spiste hvad vi gad på vej tilbage til Planen, resten kastede vi med og hoppede på, så frugtkødet splattede ud på de grå mursten under vores fødder, ved siden af fodboldbanen i enden af Østergården. Det var virkelig sjovt, jeg kunne rigtig godt lide fornemmelsen af min mund der syrede til af frugtsafterne, og følelsen af modstand når mine hæle ramte blommestenen.

2. Jeg spillede dam med min nabo, han hed Abdel Malek. Jeg kunne godt lide ham, vi var venner. Vi havde samlet en masse sten fra grusvejen på den gade vi boede. Så satte vi os overfor hinanden på fortovet. Fortovet var smalt foran rækken af huse og bestod af firkantede røde og hvide fliser. De røde fliser var bleget af solen og de hvide fliser mørknet af støvet og sko. Hver flise var opdelt i 4x4 dele, adskilt af fordybninger. Vi spillede på 4 fliser, de lyse sten var mine, de mørke hans. Længere nede af gaden stod en hest bundet fast til en hestevogn. Jeg kunne ikke se hvad der var i hestevognen, men det plejede at være afgrøder, semulje, kaktusfrugt, majs, squash og alt muligt andet. Måske var det en mandag, for bønderne kom ned fra bjergene hver mandag. Det var en flot hest, den var stor og brun med en hvid stribe ned ad hovedet på den. To mænd stod ved siden af og snakkede mens den ene førte sin hånd langs ryggen på den indtil han pludseligt fjernede sig med et ryk fordi hesten sparkede med bagbenene op i hestevognen. Den blev ved og ved med at sparke og den anden mand begyndte at piske den på bagenden med en tynd sort pisk. Han piskede den igen og igen og hesten hylede og rykkede voldsomt med sit hoved mens den brusede ud af munden. Så begyndte han at piske hesten lavt ned på dets bagben

*STOP DET DER!* sagde jeg højt inde i mit hoved.

*Det er din tur, skynd dig nu,* sagde Abdel Malek med blikket ned på vores sten på fliserne.

3. To drenge, de havde skinnende sort glat hår, de var enæggede tvillinger. De fulgtes ad overalt og fuldførte hinandens sætninger. De var sjove og flabede, folk jagede dem væk som uønskede katte. De boede i et lille et-etageshus lige overfor os sammen med deres mor, som ikke havde en mand. Hun var en lille kvinde med dårlig ryg der altid gik klædt i hvidt. Et par uger inde i en sommer forsvandt de uden et spor og der flyttede en ung stærk mand ind i deres hus. Han brugte de første dage på at gøre rent. Jeg kan huske hvordan han, kun iført sorte underbukser og gummisandaler, fejede 20-30 kakerlakker i sæbevand ud af huset og ud på fortovet foran døren. Kakerlakkerne kravlede ovenpå hinanden.

4. Vi spillede Playstation i Bilka oppe i centeret fordi ingen af os havde en Playstation derhjemme. Bilka havde en Playstation. Alle kunne spille, der var Tekken på. Jeg valgte altid Eddy Gordo, han var en brasiliansk Capoeira fighter. Jeg valgte ham fordi så kunne jeg fjerne benene på min modstander nemt og så hoppe på dem og sparke dem mens de lå ned, tage en masse liv fra dem. Vi skiftedes til at spille, vinderen gik videre. En gang kom der en mand i en blå Bilka-trøje mens vi spillede. Han spurgte os hvor vores forældre var. Så gik han. Så kom der pludseligt to store fyre i sorte trøjer, de var vagter. De sagde vi havde spillet nok for i dag, og at vi ikke måtte være i Bilka mere. Så eskorterede de os ud mens de gik bag os. Alle mulige folk med kattermad og toiletpapir i deres indkøbsvogne stirrede på os, som om vi var et optog. Vi gik langsomt, vi var ligeglade, lod som ingenting, fuck dem! Walk of shame.

5. Michael var en lærervikar der fik navnet Gorilla, fordi han en dag skrev alt muligt på tavlen han ville have vi skulle diskutere. Han skrev så meget på tavlen, at han til sidst måtte ned på hug for at få det sidste med nederst på tavlen og der åbenbarede bunden af hans behårede ryg sig for os mellem hans jeans og t-shirt. Vi begyndte alle at grine da vi så det. Vi fortalte ham ikke hvorfor vi grinte da han spurgte, men den dag blev han døbt Gorilla. Han viste også film nogle gange ligesom de andre lærervikarer, men en af dagene ville han have at vi alle prøvede at skrive et digt eller bare skrive et eller andet, hvad vi tænkte på. Og det gjorde de fleste af os faktisk i løbet af timen mens han gik rundt til os og spurgte ind til det, de andre lavede bare lektier. Michael prøvede at overtale Riyad til at læse sit digt op.

Riyad var en høj ranglet berber fra Nador, han var lidt af et fuckhoved, sladrede altid om os andre, om alt muligt lort vi lavede, kunne aldrig holde på en hemmelighed, sladrede endda til de ældre nogle gange, han var værre end parabolerne på altanerne. Og halvdelen af tiden overdrev han så meget, at det var direkte løgn det han fyrede af til folk, men vi hang stadig ud med ham, fordi han var virkelig grineren. Hamid fandt på en fantastisk historie om Riyad, som levede i årevis. Præmissen var at Riyad en dag vågnede i sin køjeseng iført undertrøje og underbukser, med stiv pik og tænkte, hvordan optimerer jeg udbredelsen af mine sladderhistorier om alle til hele Planen? Efter han spillede pik ud ad vinduet, mens hans lillebror stadig sov i underkøjen, fik han en genial ide. Jeg skal trykke min egen avis!, tænkte han.

*Vågn op, vågn op dig!* sagde han mens han klaskede sin lillebrors

sovende krop med hånden.

*Gå hen og skid, sagde den halvsovende lillebror på tmazight.*

*Jeg smækker dig en, du skal arbejde!*

*Hvad?*

*Du skal på arbejde nu!* Råbte Riyad på tmazight.

Riyad havde utallige lillebrødre, det var de færreste der havde overblik over dem alle, og han stillede dem alle op på række mens han skiftevis pegede på dem og udstak ordrer

*Dig, du skal hjælpe mig med at indsamle historierne, være min spion*

*Dig, du skal skrive dem ned*

*Dig, du skal trykke 5.000 eksemplarer af avisen, en til alle i Planen*

*Dig, du skal op i Bilka og hente en vogn, dele dem ud til alle*

*Og alle I andre skal bare holde jeres kæft!*

*Se her, det er en trykkemaskine, jeg har selv stjålet den, sagde han og pegede på den, hvorefter han tog et aflangt stempel op og viste den til de andre.*

*Kan I se den her? Det er det vigtigste.* Efter lang tids slavearbejde fik Riyads stakkels brødre aviserne trykt med alle sladderløgnhistorierne og så kom det vigtigste trin. Riyad tog stemplet i hånden, hævede det over sit hoved og hamrede det ned på forsiden af alle aviser!

## KORAN DET RIGTIGT

Riyad rejste sig med sit noteshæfte og så sig omkring i klasseværelset. Han vekslede mellem at ligne en diskoskaster og en oprejst græshoppe, den høje ranglede krop konstant i bevægelse med notathæftet i hænderne og energien der sprang i hvert led. Hans digt handlede om

at man blev født og så samler man en masse ingredienser i en gryde i løbet af sit liv. Så rørte man det hele sammen i gryden til en suppe. Og lige før man dør, smager man på suppen og så dør man.

AZADÉ AZAD

ÖMMA

LÖGNER

LÄNGS

BRUTNA

SKULDERBLAD



Du sa att du skulle älska mig hela livet och i ett ögonblick kände jag hela livets kärlek för dig. Det var inte ens mdman som gjorde det. Det här var en tidigare kväll. Vi satt på min soffa och hade tittat på *Paris, Texas* och du sa att alla muskler i mitt ansikte slappnade av, försvaren som släppte, gråa cementblock nu grus på soffan. I mig kunde du aldrig hitta vila, ständig på ytterkanterna av min ambivalens. En konstant beredskap, eftersom du aldrig visste om min tillgivenhet var bortvänd från eller i riktning mot dig. Kanske var det därför du aldrig särskådade mig som du gjorde med alla andra. Bröt ner mig i beståndsdelar, placerade de sidor du tyckte om på plussidan och de du ogillade på den som ditt överjag styrde över. Det har alltid fascinerat mig hur du aldrig insett att alla de sidor du hatar hos andra också är sidor du föraktar hos dig själv.

Alla lampor är släckta och sommarnatten lyser in genom fönstret. Från sovrummet viskar och skriker musiken om vartannat. Du står naken på vardagsrumsgolvet och jag har aldrig tänkt på hur mysig insidan av mina läppar är. Medan jag frenetiskt smakar på min underläpp sätter du dig på huk och frågar om jag tycker du har en snygg kuk. ”Visst har jag en snygg kuk. Stor också.” Du frågar inte, snarare påstår samtidigt som du belåtet betraktar din nakenhet. Jag känner endorfinerna rusa i omlopp och jag vill dig så väl i den stunden, en högblank ömhet jämte en pulserande värme. Vill ge dig världen, allt som inte förmåddes dig, allt du inte trott dig förtjäna. Tänker att substansen knappast är ett sanningsserum, inte som alkohol som suddar ut spärrarna, gränslösheten i att säga vad fan som helst, bra som dåligt. Istället är jag fullt medveten om att det

inte är uppriktighet du är ute efter, utan att det som förväntas av mig är något helt annat. Så jag reser mig från soffan, sätter mig på golvet bredvid dig. Tittar på din slaka kuk. Förhuden som täcker ollonet. Den smala roten som ger helheten ett feldimensionerat intryck, könshåret som gör att kuken ser ännu mindre ut, som att den gömmer sig för sig själv. Tittar dig i ögonen, placerar min hand på din kind, roterar i min egen välvilja. Säger ja. Så fin.

Kanske var detta vårt problem från allra första början. De konstanta lögnerna, för varandra, men framförallt oss själva.

Timmarna förflyter utan att tiden egentligen rör sig, och jag vet inte hur länge vi legat på golvet, när du upprepar samma fråga som jag än en gång inte hinner registrera. Din blick är i taket och dina ord överallt i rummet innan de till slut landar i min bröstorg. Jag svarar att skräck har samma smak som önskan och att rädslan är ett sinne. *Jag är inte rädd för höjder. Jag är rädd för att falla.* Du lägger fingrarna längs din hals som om du vill fånga en grusig känsla av förlust innanför huden. Slickar i dig mina ord, sen min tunga, lägger ditt huvud tätt intill mitt, ber mig berätta en hemlighet. Blundandes berättar jag hur din blick alltid har gjort mig svag. Till en början i knäna, allteftersom i tron på min egen förmåga. Hur jag i början brukade gömma mig för dig, i alla nyanser av svärta. Förtvivlad stod du utanför och kunde inget annat än att vänta. När jag vägrade komma ut ur mig själv, knackade du tröstlös på mina dörrar, först stillsamt till slut desperat. *Jag kan inte göra det. Varför?* För att det måste vara du. Lade dig bredvid mig i sängen, omgiven av apatin

och lager av dun, sa att du förstod exakt hur värdelös jag kände mig. Beskrev min rädsla att inget någonsin skulle förändras. I de stunderna grät jag alltid. Det var som om du verbaliserade allt jag inte vågade yttra, av rädsla att orden skulle bryta depressionens förtrollning. Som att du såg igenom mig och ändå såg mer. *Jag låtsades vara någon och du trodde mig.* När du kunde smaka sältan på min hud visste du att muren var fallen och att du var insläppt. Jag slår upp ögonen och möter din förvåning som vittnar om att du redan visste om det här, samtidigt som du flyttar position, vrider huvudet så ditt andetag lägger sig på mina axlar. Det du inte vet är att jag till slut inte gömde mig för att jag var vilsen, att jag inte låste dörren för att jag inte vågade ta mig ut, utan för att du behövde någon att leta efter. Hur jag blev genomströmningsplatsen för dina behov, projektionsytan för dina önskningar. *Hon drömde bara om flykt. Han drömde om en plats utan språk.* Att alla försök att ständigt leta efter mig till slut gjorde att jag tappade bort vägen tillbaka. Så när du slutade leta, den allra sista gången, hittade jag äntligen hem.

Eller så säger jag inget av det där utan berättar om den där gången mitt ex slog mig, eller när en kille i parallellklassen på gymnasiet våldtog mig. Gör mig liten, försvarslös, skör, och din famn växer av mitt omfång. Du behöver älska mig och jag behöver dig mer än jag älskar dig. Och vi klarar inte av att särskilja skillnaderna. Saknar förmågan att se hur den andra varken orsakar vår smärta eller är lösningen på den. Så vi försöker tråckla samman vår trasiga självbild, genom varandras blickar. *Det gjorde mig ensam på ett sätt som jag inte kommit över.* När jag på morgontimmarna somnar mot din bröstorg,

och din andning sakta stillnar, vet vi fortfarande inte att framtiden  
kantas av svekfull ömhet lindade i förlorade ögonblick.

det var så vi hanterade förlusten  
vi tittade på den  
samtidigt som vi försökte akta oss

allt som oftast misslyckades vi  
ändå fortsatte vi viska ömtåliga frågor  
kring brutna skulderblad

I ett ögonblick kände jag all världens kärlek för dig, och du skulle  
älska mig hela livet. Så när du gick, den allra sista gången, medan  
vi låg som trasmattor i hallen, och jag sa att jag skulle dö om du  
lämnade mig och du ändå gick, och jag överlevde, undrar jag vem av  
oss som egentligen ljög.



ELIAS SADAQ

BMW-DRØM

VI HAR LOMMERNE FYLDT MED DÅRLIGE INTENTIONER  
HANDSKERUMMET STOPPET MED SØLVPAPIRSPERLER  
JEG SIDDER PÅ PASSAGERSÆDET OG SKIMTER MED ØJNENE  
I TAKT MED GADELYGTERNE RAMMER FORRUDEN  
OG VEJSTRIBERNE SVINDER IND UNDER OS  
MIT HOVED DUNKER AF ADRENALIN OG DÅRLIG PAPVIN  
DIN FADE ER ALTID SKARPERE END MIN  
DU STINKER AF CIGARETTER, SKAM OG DYR DEODORANT  
DU KØRER RUNDT I AARHUS V  
DU KØRER RUNDT I MIT HOVEDE  
DINE FERSKENDUN OG MINE ÆBLEKINDER  
VI HAR VÆRET HER FØR  
I LY BAG DE TONEDE RUDER  
HVOR INGEN ØJNE KAN RAMME OS  
HVERKEN VORES EGNE, DERES ELLER ALLAHS  
VI HOLDER BEGÆRET I STRAMME TØJLER  
SOM BEGGE DINE HÆNDER OM RATTET  
DU HOLDER IND PÅ EN RASTEPLADS  
NATTEHIMLEN EN STJERNEDÆKKET BALDAKIN  
JEG SØGER I MØRKET INDTIL JEG FINDER GYLPEN  
TAND FOR TAND KNAPPER JEG DIG NÆNSOMT OP  
TAVSHEDEN MELLEM OS  
ERSTATTES MED HJERTEBANKEN OG ÅNDEDRÆT  
  
JEG HAR HELE DIN VERDEN I MIN MUND  
DU HAR HELE MIT HJERTE I DIN HÅND

CLARA  
BERNDES

REGNBÅGENS  
SLUT



«Du ska inte sätta dig där,» var det Blåtanten som sade.

Röken som hon puttade ut från munnen vred sig runt lyktstolpen som en poldansare, sträckte sig mot den dunkla himlen. Hon lutade sig framåt så att campingstolen gnällde och pekade med glödänden av cigaretten mot busskuren på motsatta sidan, men Sammy hade svårt att släppa läpparna med blicken, den blå färgen på dem som om blod hade blivit utbytt mot kylarvätska.

«Sätter du dig där kanske du försvinner,» fortsatte Blåtanten och spottade ut ännu en rökblaja. En hemsk sak hände på den här busshållplatserna och det sitter fortfarande kvar i hörnen.

Sammy slöt ögonen och tvingade bort läpparna ur tankarna, sedan kikade ordentligt på busskuren, den gråvita boxen med väggar som såg ut som ett enda stort lapptäcke av papper och en tom bänk. Det såg ut som en ensam plats, men inte nödvändigtvis farlig.

«Vad var det för hemskt som hände,» frågade hon.

Blåtanten plirade mot henne med survattniga ögon och snörpte på munnen som Sammy inte ville tänka på.

«En dam blev våldtagen där.» Hon tog ett nytt bloss. «Av sin pojkvän.»

Hon böjde sig ned och släckte cigaretten mot marken, slängde fimpen ifrån sig för att sedan gömma händerna i vecken på sin rutmönstrade kappa.

«Jag har ett par extra vantar med mig,» erbjöd Sammy, lät skolrygsäcken glida av axlarna och stack in en arm under locket.

Hon drog fram vita ullvantar som hennes mamma brukade sticka ett par av då och då, bara för att Blåtanten alltid satt på den här platsen timmar i sträck och såg ut som om hon skulle få köldskador.

Den äldre kvinnan såg misstänksamt på henne, men tog emot vantarna och trädde in fingrarna. Rygg och knän knakade när hon rörde sig, och Sammy ville fråga om inte stolen var obekvämlig.

«Det hände för ett halvår sedan att en annan satte sig i den,» sade Blåtanten. «Det var det sista någon såg av henne, så du gör dig bäst i att va försiktig.»

Sammy sträckte sig upp till sitt ametistörhänge och började snurra det mellan fingrarna.

«Går det bra att bara gå fram och kika?»

«Gör som du vill med det. Nu har jag varnat dig iallafall.»

Orden kom ut halvkvävda, sedan nös Blåtanten så att huvudet tumlade framåt. Med en snörvling torkade hon av näsan med de nya vantarna.

«Jag måste till skolan,» sa Sammy som kände att hon behövde en ursäkt för att lämna samtalet.

Blåtanten verkade inte ha lyssnat.

«Jag är journalid,» snörvlade hon. «Det är därför jag sitter här. Inte typen som skriver i tidningen. Jag har publicerat riktiga böcker. Om jag inte skrev under pseudonym så hade du vetat vem jag var, lita på det.»

«Vad är ditt pseudonym,» frågade Sammy.

«Det är ingenting du frågar om,» svarade Blåtanten.

Himlen ovanför busshållplatsen var alltid dunkel, till och med mitt på dagen verkade den ha en för mörk nyans. En del av mörkret kom av årstiden, det visste Marita – hon var inte dum – men hon hade vakat över platsen ett respektingivande antal dygn och kunde svära

på att det inte förekommit en enda ljus stund. Omgivningens djupblå färg var ansträngande för ögonen och hon hade en konstant molande huvudvärk som kanske berodde på det eller på att kroppen höll på att klappa ihop i största allmänhet. Hon kände sig som en omodern gammal maskin – ja, en ångmaskin som det inte längre gick att reparera.

När Biborkatjejen passerade för andra gången den dagen, ryggsäcken hängande extra tungt över axlarna efter den långa skoldagen, bestämde hon sig för att be henne springa över till mataffären och köpa en smörgås. Det rörde sig inte om något tiggeri. Pengar hade hon och hon skulle ha gått dit själv om inte en stark känsla i magtrakten sagt henne att hon borde stanna vid busshållplatsen ikväll. Med sitt pastellfärgade hår och gyttjiga sminkning såg inte Biborkatjejen ut som urtypen av pålitlighet, men skenet bedrog. Marita fingrade på sina nya vantar och kände sig säker på att hon kunde anförtro ungdomen sina pengar utan att vara rädd för att hon skulle snappa åt sig mer än vad hon erbjöds för besväret.

«Du får ge mig ett ögonblick,» sa hon till henne. «Jag ska skriva en lapp till kassabiträdet också, påminna honom att vi har ett möte imorgon. Du vet nog vem det är; han brukar ta med sig papegojan till jobbet.»

Biborkatjejen sträckte sig upp till örat och vred på det flådiga örhänget.

«Fågelkassörskan menar du? Känner ni varandra?»

«Visst känner vi varandra. Är vänner går det till och med att säga.»

Marita plockade upp skrivblock och bläckpenna från fickan,

rev ut en sida, blötte pennspetsen med tungan och började formulera. Ord var något hon alltid behövde hantera med respekt, och därför tänkte hon noggrant innan hon skrev den första meningen. Även det minsta och enklaste meddelandet var inte något att vårdslöst krafsa ihop. Medan hon funderade så passade hon på att berätta.

«Vi ska träffas i skrapan, den som de aldrig blir färdig med.»

Hon nickade i riktningen där höghuset stod, även om den inte gick att se den genom skogsdungen som skilde busshållplatsen från det närliggande samhället. Alla som bodde i staden visste ändå vad det rörde sig om för byggnad, en koloss av betong och glasfönster som sträckte sig så långt upp som till tjugo våningar innan den sönderdelades och blev ett naket kapplaverk.

«Känner du rätt personer så kan du komma till spångarna där byggarbetarna går omkring. Dit har jag bjudit honom.»

«Varför då,» frågade Biborkatjejen.

En kall vind drog genom gatan och de båda kröp ihop i sina vinterkappor. Tjejen liknade en exotisk sköldpadda som var på väg att dra in huvudet i skalet.

«Varför kan du nog fatta på egen hand,» svarade Marita som kände sig för hungrig och öm för att ödsla tid på att förklara något komplext och plågsamt genom bristfälligt talspråk. «Det gäller att jaga upplevelsen, inte bara sitta och hoppas på att den ska stryka förbi nosen.»

«Ja, ja,» Biborkatjejen skruvade på sig, trumpen på ungdomars vis över tillrättavisningen. «Jag bara undrade varför skrapan just.»

«Det finns flera anledningar,» sa Marita som inte hade

mycket emot att svara på just detta. «Främst undrar jag om han kanske kommer att putta ned mig.»

Biborkatjejen såg på henne som om hon sökte efter tecken på skämt.

«Vill du att han ska putta dig?»

«Inte att han ska,» Marita skakade på huvudet, «men jag vill veta. Du måste hålla med om att enda sättet att veta om en vän kommer att putta dig ned från ett höghus är att bjuda upp honom dit.»

Biborkatjejen såg fortfarande på henne som om hon trodde att hon skämtade.

Natashas fötter hade storleken fyrtiosex. Med sådana fötter tog det nittiotvå steg att gå från ena änden av gatan med busshållplatsen till den andra. För hennes cockerspaniel, Kexet, blev stegantalet fyrahundrahundrafyrtiotre eftersom hon kryssade fram och tillbaka, alltid intresserad av att nosa på varje staket och trottoarkant. De bruna tyglappsörönen svepte nästan längst med marken varje gång hon böjde ned huvudet. Natasha lät kopplet hänga löst, inte särskilt orolig över att bilar skulle komma; hon hade aldrig ens sett en buss köra förbi här.

Kvällen hade fört med sig ett tyngande mörker där träden som omgärdade gatan gav illusionen om att hon befann sig långt ute i ingenstans. Känslan hade gjort henne orolig om hon inte hade haft med sig Kexet som travade fram fullständigt obrydd. Natasha fokuserade på ljuset från gatlyktan och busskuren och förträngde den kompakta natten.

Det förvånade henne att den gamla gumman inte satt i gatlykteskenet, men bestämde sig för att detta nog var en positiv utveckling. Varje gång hon sett Bussgumman på andra hundpromenader hade hon oroat sig över hennes hälsa, att hon frös och utförde våldsbrott mot sin egen rygg genom att sitta i samma ihopkurade ställning dagarna i ända. Förhoppningsvis hade hon övergått till att göra något förnuftigare av sin tid eller så hade en bekant tvingat henne till ett hem för hennes eget bästa.

Hon sparkade till en plastflaska som möjligen lämnats kvar av just Bussgumman, och log åt oväsendet som hon orsakade, det klara upproret mot den spökliga stämningen. Kexet studsade efter skräpet ett par steg, sedan bestämde hon sig för att den inte var värd att apportera trots allt. Istället stannade hon med nosen riktad mot busskuren. Natasha såg någonting i ögonvrån. Som ett ljus, men inget som hörde hemma där. I hennes begränsade synfält såg det ut som en samling glödande pärlor som svävade en bit ovanför kurens lådform. Skenet från ett avlägset hus, tänkte hon, men samtidigt så visste hon att det inte fanns hus i den riktningen. När hon vred på huvudet så var det borta, men hon såg en figur ligga på bänken i busskuren och stelnade till.

Den första förskrämda tanken var att någon lagt sig ned där för att sova trots att det var frostnatt. Kanske var det Bussgumman som blivit ännu mer vårdslös. Den andra mörkare tanken som dök upp i huvudet var en som hon helst av allt ville avfärda, men som fick henne att fundera på om det var bäst att gå vidare och låtsas som att hon aldrig sett gestalten. Så fort hon lekt färdigt med den tanken visste hon att hennes samvete inte skulle låta henne gå därifrån ifall

det ändå var en vanlig oklok stackare som låg där och frös ihjäl.

Hon matade in kopplet på Kexet som börjat gny och korsade gatan. Medan hon gick påminde hon sig själv om att andas normalt och höll ögonen på figuren ända till hon kunde se ordentligt vem eller vad det var.

Ingen person. På bänken låg en kappa och ingenting annat. Den hade lagts med ryggen nedåt precis som en sovande och armarna hade blivit korsade över de svarta knapparna. Busskuren hade två olika ljus som klöv kappan itu. Från sidan kom det likbleka skenet från reklamskylten som fick hela övre delen av kappan att gnistra av rimfrost, medan en dovare gulfärgad lampa i taket framhävde plaggets djupt röda färg. Kexet rörde sig framåt nyfiket för att nosa, men Natasha drog henne undan och kramade kopplet hårt. Att betrakta kappan fick något kallt att krypa i henne och hon backade. Utan att följa mer än en vag impuls i kroppen böjde hon på huvudet, neg rent av inför den.

«Jag menade inte att störa,» mumlade hon.

Kappan fortsatte att stilla blänka medan hon skyndade sig själv och hunden därifrån.

LUKAS  
KOFOED  
REIMANN

BARBERSKUM



Jeg står foran mit spejl. På vasken, klemt ind mellem tandbørstekrus og sæbebeholder, står en dåse barberskum. Det er den slags, der lugter kunstigt på en måde, der betyder maskulinitet.

Jeg har set YouTube-videoer, hvor andre foreslår barberingen som en måde at udforske sit eget køn. Jeg har set YouTube-videoer om, hvordan man barberer sig, pludseligt i tvivl om de mange scener, hvor hovedpersonen bliver oplært af sin far, i utallige film om maskulinitet, genspejler virkeligheden. Jeg har barberet mine ben før, det var der ingen der lærte mig, men ansigtet føles intimt på en ny måde: Hvis det går galt, kan alle se det.

Jeg spørger mig selv, hvorfor jeg har lagt så meget tid i det her projekt. Jeg har været på jagt efter blå skraber og det maskuline skum i Føtex, men er stadig ikke overbevist om, om det giver mening. Men jeg er desperat for at prøve noget af. Bare et eller andet der kan bekræfte en nyfunden identitet.

Jeg smører skummet ud i ansigtet, hvor skægget ville være. Mens jeg undgår mit eget blik i spejlet, kører jeg skraber over ansigtet. Jeg ser et kort glimt af en koncentreret grimasse komme over mig. Jeg føler mig ikke hjemme i det. Så snart skummet lander i min håndflade, kommer afstanden over mig igen. Fremmedheden mellem mig og det nærmest vægtløse, hvide skum er kropslig. Luften mellem huden og skummet er min egen søgen på svar. Mine hænder er rolige, men spændingen ligger lige under overfladen. Jeg gør det hurtigt færdigt. Den person, der står foran mig nu, er næsten mere

ukendt end før.

Jeg overvejer at smide skummet i skraldespanden, men ender med at beholde det, til jeg flytter ud et par måneder senere. Det står i mit skab, på mit værelse. Gemt væk fra mine samboer og gæster.

Et halvt år senere køber jeg skum og skraber igen. Denne gang er det en investering. Skummet er økologisk og vegansk, skraberen er genanvendelig. Jeg har været på hormoner en måned eller to, og små sorte hår er begyndt at vokse på mine kinder. Jeg er sikker på, at det vil føles rigtigt den her gang. Disse hår vil gøre min barbering autentisk.

Alligevel føles det som en ufrivillig performance, når jeg ser mig selv i spejlet. Et forsøg på at fremtvinge en virkelighed, der lader vente på sig: Se! Mit køn vokser ud af mit ansigt! Jeg har så meget køn, at jeg bliver nødt til at holde det i skak med knive og plastik og lugten af mand.

Mens skægget vokser langsomt frem, rør jeg ved det alt for ofte. Det føles fint. Det føles nyt på en genkendelig måde. Som om det altid har været på vej.

Barberskummet og skraberen bor på min hylde i badeværelset. Nu må andre godt se det. Men jeg undgår at bruge det. Det føles som om, jeg forsøger at overbevise mit spejlbillede om noget, jeg ikke selv tror på.

Jeg kommer i tanke om en ekskæreste, der plejede at klippe skægget med en hårtrimmer. Jeg tænker, at det ville være voksent af mig at købe en elektrisk barbermaskine, men det holder budgettet ikke til, så jeg bruger min gamle, larmende trimmer i stedet. Jeg holder hovedet over vasken, for at de små hår ikke fordeler sig over det hele. Så der er ingen fare for, at jeg møder mig selv midt i akten.

Nu giver det mening.

I min undertrøje genkender jeg mig selv som et spejlbillede af min eks. Jeg genkender en maskulinitet, jeg kan bo i. Jeg accepterer at vi kan være sammen om vores hårpleje, selv om vi aldrig bliver mænd sammen.

RASMUS  
BJERGEGAARD  
THUESEN

UNDER  
SKYGGEN  
I SKOVEN

tyttefuglenes stemmer knækker i vinden. de vil begynde at fortælle om den der river jord langs jord omkring i skoven. den har mørke under sine negle. dens skridt er tunge som nat. de er skyer for solen. dens øjenvipper. dens tårer. regnen der glider ud af skyerne. kroppens tråde der strækker sig som et vævet tæppe og slutter sig om skoven. tyttefuglenes næb siger sine lyde gennem huller. de vil begynde at fortælle om det der går rundt og mærker i skoven. det maser sig gennem skovens tætte trange luft. solen skinnede en dag det kom. solen insisterede sig gennem skyerne og gennem bladene. det mærkede solens varme som var solen hugget ud i sten. det mærkede ikke regnens kulde på sine bløde ører. ænsede ikke skoven være stille. tyttefuglene synger det ud i vinden til sangen snor sig om træerne. i den store sten runger sangen. om det der går langsomt rundt og som solen kom ned til.

bladene har lagt sig. i bunden af skoven. i midten af søvnen. i træerne hænger de sidste der er vågne. de blæser og holder fast. lytter efter hjertedunk. fodtrin. en lyd de kan falde ind i. venter på at søvnen når til dem. de sidste hænger i træerne og venter.

dens åbne mund tygger knoglerne i bidder. først bider den af træernes rødder. dernæst bider den af den store sten. det åbner for skriget der har samlet sig derinde. det får træernes brune blade til at rasle som klokkespil. de larmer utåleligt. de bange træer får det til at stoppe ved at tabe deres blade. den sluger bladene der falder til det bliver vinter.

som om en. der har gået gennem skoven har smurt skygger ud på træerne. skyggerne løber længere hver dag. skyggerne løber ud i skyggerne fra dagen før. strækker hinanden som dugdråber der løber ned i andre dråbers spor. dråberne tager det våde med sig. længere ned i jorden. skyggerne strækker sig lidt længere ud af skoven.



skoven er blevet lille. træerne er nøgne som huden og stille. solen er lille. det er begyndt at sne ned fra himlen og ind i skoven. skyggerne står i lag oven på hinanden. den holder skovens åndedræt i en kold hånd. med en åndelet finger. der er intet der forlader skoven nu. bladene er i jorden. skovens skygger rækker ind efter hinanden som tråde der søger et mønster. sneen lægger sig. så det ligner dunfjer. kulden er gået ind i skoven som en kniv. træernes grene er kolde som knogler.

træerne ved det godt. svampenes tråde fornemmer det på træernes rødder. egernet kan smage det i træernes frugt. det har sat sig så det sidder fast. i barken af blodet. i de døde grene skovbunde spiser. i forårsknopperne. sortspætten flyver den samme flugt som den gjorde i går og det samme gør mejserne.

under skyggen i skoven. et blad der smelter. jorden der producerer en blomst.

en sten vrider sig og er ræd for at dø. fiskene kysser dens øjenlåg. de vil ikke at den græder i vandet. vandet der omgiver stenen giver efter for strømmens bølger og fiskene skubbes bort. det der ligger og hviler sig på skovbunden bærer bølgerne i håret. en dag vil det vride håret i vandet. kyskes bort af fisk. vandet vil give efter og strømmen skubbe fiskene bort igen.

en gren lader sit grønne skud falde ned i vandløbets løb. fiskene  
stimler sig om skuddet.

et forår: den ligger ved indsøen med ryggen vendt mod himlen. et magert peg lader sig løbe ned ad rygsøjlen. som en lang negl der vil åbne et brev. skulderbladene skilles fra hinanden som klippestykker. hengemte ædelsten kommer frem fra jorden. de er våde som grædeøjne. de ønsker at glimte op til himlen. solen deler lyset fra stenene ud til alle sider. vinden synger ved at puste ind i træernes bladmunde. nede i jorden vikler skovens forsigtige rødder sig ud. vandet griber det der måtte falde.

træerne skal bære frugt de aldrig har båret før. rosenmirabeller.  
mandelabrikoser. tyngdeæbler. det skal lades gennemstrømme af  
smeltevand. det skal åbne sin mund ud i søen.



ANTON

PRÆSTGAARD

DIGT



I

det tidlige forår, martsviolerne  
i den lave glasvase

\*

den hvide væg, den gule  
streg hvor sollyset stopper

væggen varsler morgenen

farves gul: først blid, senere  
æggegul; som var væggen,  
var farven mættet til bristepunktet:  
morgenen brister og flyder ud  
i sengen, på den lysegrønne  
dyne: formiddagen er  
et hylster om min hud

\*

det lange græsfarvede græs  
spredt ud nedenfor vinduet  
er et tæppe  
der væver sig sammen med solen

den lange blå finger, bækken  
for enden af haven: det lille  
træhus med skorstenen er en pibe  
og en mave; jeg ligger og skvulper

\*

under bøgetræet:  
den våde skygge  
der løber ned ad mine ben  
og indhyller kroppen i et tæppe,  
i en kølende ham; sænker mig ned  
gennem det dugvåde græs, jorden: en membran  
ned i en kurv af flettede finrødder  
fra træet; en lille rodæske at sove i

\*

jeg har fyldt mit soveværelse  
med træsorter; jeg går i skoven  
i drømme: et væsen,  
en trolde har lukket sine hænder  
om min hals; jeg kommer  
brat tilbage til værelset; dækket  
af sæd og sved, en hinde om søvnen

\*

jeg tager mareridtet på, med mig  
i skoven, under armen, jeg spreder det  
ud i mosset som en dug, ser det synke  
ned i fordybningerne, ser det  
lægge sig på de bakkelignende mostotter

mareridtet bliver en punkteret  
ham; det flyder ud, bliver  
en nubret hinde ovenpå mosset

jeg ser den vokse op, tage form  
igen; en fugl, en lille  
fugl der hopper rundt  
i græsset, i haven

\*

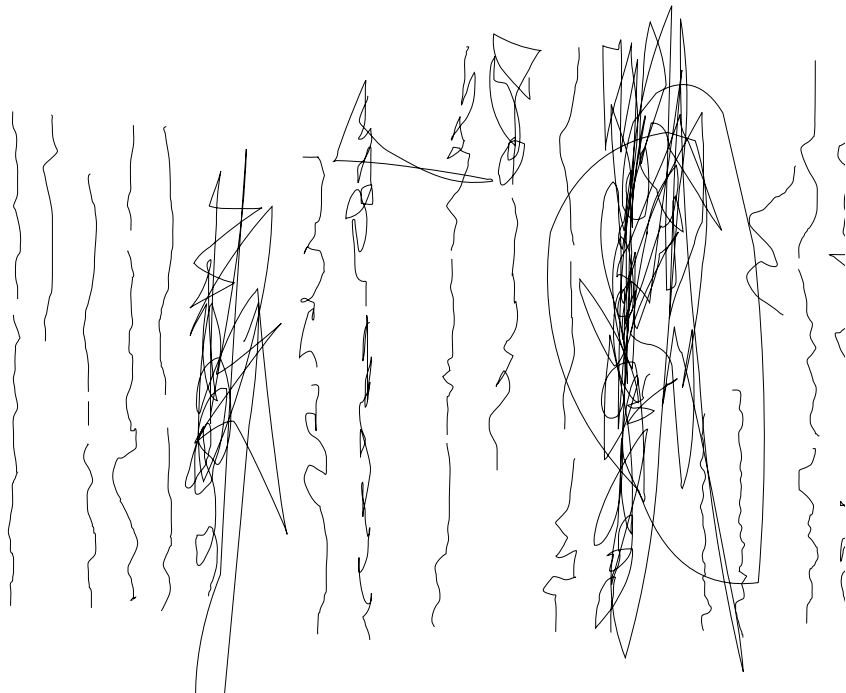
langt over trætoppene  
og fuglene, fuglene  
forbi vinden der trækker i skyen  
og skyerne, forbi ilten og kulden  
derude solen ikke når, stjernerne  
ikke når: derude  
vil jeg skabe et hjem

BARBORA KOVÁČOVÁ

POETRY OF SILENCE I



BARBORA KOVÁČOVÁ: POETRY OF SILENCE I



Visual poetry. Poetry of roaring wind. Recording of wind during the unquiet nights. A series of abstract drawings by the sound of the wind. Text

Aeolian processes within me  
Abrading my arid soul  
In breathless movements. I am  
slowly losing my colors

Desertification

The parlour of my formation  
merges with a barren place  
And

I

Become

15 million years old

aeolian processes

within me  
abrading my arid soul

desertification

is a breathless movements

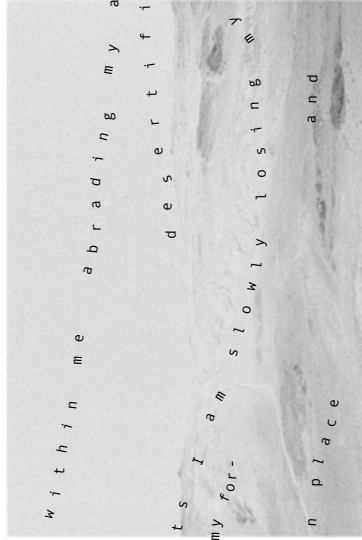
colors  
I become

the parlour of my for-

slowly losing my  
and

merges with a barren place

- million years old



JOHAN  
LINDVALL

6 BILDER



1

Vindrutetorkarna går igång. Ljud av gummi mot glas, gummi som trycks mot glas, rensar rutorna från dugg, från fukt som immar, som hindrar synen och ljudet av gummit mot glaset blandas med det dova ljudet från motorn, motorn som försöker starta och det är kallt i baksätet, fuktigt och kallt. De säger ingenting. Han ser deras nackar, hennes framåtlutade kropp, kroppen som lutar sig mot startnyckeln, kroppen som försöker starta bilen och hon mumlar något men det är så svagt, så tyst att det försvinner bland ljudet av imma och bilen som febrilt försöker starta. Det dova underliggande ljudet av motorn blir starkare, bakrutans vindrutetorkare verkar stöta emot något halvvägs och ljudet är så påfallande gummiaktigt gnisslande och han ser hunden som står borta på gräsmattan vid det andra huset och han ser mannen och barnen som står stilla och ser på bilen och han hör hennes röst tydligare, hon pratar högre, säger bor de här, säger att hon inte sett de innan och hans pappa svarar att de nog bor här, att han nog sett dem innan, att de ser bekanta ut och bilen startar och de kör förbi mannen och barnen och mannen vinkar och hunden har glömt bilen och springer åt ett annat håll.

2

Hon frågar om de bor här, om han sett dem förut, om de verkligen bor här och han hör sin pappas betryggande röst övertygande och lakoniskt svara att han är säker på att han sett dem innan, att de bor här, att de är de som flyttat in, nu, för inte så längesen, de som bor i huset bortåt kyrkan, hon vet, det som var till salu, det som aldrig blev sålt, kvinnan som bodde kvar där ensam, hon vet ju vilket hus han menar, där bor de, dit har de flyttat och hon nickar och byter grepp om ratten och det är fortfarande imma på rutorna. Det dagas utanför. Han ser de gröna åkrarna, barrskogen som försvinner längs grusvägen och han kan inte tänka något annat än att om han hade övat lite mer, förberett sig lite bättre så hade han kanske klarat att spela den där sista takten i det där korta stycket han hade i läxa utan att blanda ihop fingersättningen och sluppit se sin pianolärare resa sig och gå ut ur rummet och mumla att han likagärna kunde gå och dricka kaffe.

3

Han står vid dörren. Dörren är stängd. Han hör rösterna, ser för sig hur de sitter lutade mot varandra över bordet, lampan som lyser upp deras händer, pappans hand som är lagd över mammans hand, mammans ögon som är slutna, mammans tårar som runnit från ögonen och han hör de försiktiga orden som upprepas, de försiktiga försöken att förstå något, eller komma nära någon form av essens i en argumentation som avtagit, som övergått i ett stillastående, övergått till något bortom ord, till något som inte längre går att konkretisera med ord, något som enbart manifesteras i händernas beröring och han försöker lyssna, försöker tyda lätena genom dörren och han vill höra allt de säger.

4

Hon står vid fönstret, släpper greppet om den vita gardinen som faller åt vänster och han ser hennes ansikte vändas åt hans pappa och hon säger att hon såg den röda bilen igen, igår, den körde förbi och saktade in precis vid uppfarten, stannade inte men saktade ner, hon säger att det är samma bil och att hon inte riktigt kunde se hur många som var i den. De var män. Tre män, tror hon, men hon kunde inte se helt klart, inte helt urskilja dem och hans pappa säger att hon inte kan vara säker på att det är samma bil och hennes röst intensifieras och hon säger att hon vet att det är samma bil, samma röda bil, att det ju varit inbrott i ett av de andra husen, han vet ju det, vet ju att det har varit inbrott i ett av husen längre bort och hans pappas röst övergår i ett slags mumlande när han går till köket och hon pratar högre, mot hans rygg och säger att det är samma röda bil och att de saktade ned vid gården för att kolla om någon är hemma, för att spana, säger hon, förbereda ett inbrott, det är så man gör, säger hon, man åker först runt och letar efter lämpliga offer, sedan slår man till, man undersöker och kollar möjligheterna; finns det larm, finns det hundar, finns det lås, finns det barn, finns det ljus i fönstren, hur många bilar finns, hur många bor i huset och så vidare. Hon vet, säger hon, och han borde ringa polisen, säger hon.

5

Hon har löst problemet, säger hon. Hon ler. Hon verkar glad. Ibland är hon glad och han ser länge på henne då, låter blicken vila precis under hennes ögon. De sitter vid köksbordet och hon ser på väggen, den frasiga tapeten från ett annat århundrade som faller av i skärvor och hon pekar och det finns något uppmuntrande i hennes blick som riktas mot hans pappa och hon reser sig och går till en kökslåda, öppnar den, tar ut en blå tuschpenna, går tillbaka till väggen och de ser hennes nacke och hår mot tapeten och de hör hennes korta skratt och hon skriver på väggen, stora raka linjer och han tänker på hennes handstil som alltid är så precis och vacker, gammaldags skrivstil, ett skrivsätt som inte kommer till sin rätt på en vägg och hon skriver klart, går åt sidan, vänder sig mot de och hon ler när hon säger att nu måste de renovera, nu måste tapeten och köket förnyas. Han läser: ”Grattis Johan på 9-årsdagen!”

6

De står i en ring och de kastar mössan till varandra och han står i mitten och han kan inte motstå att gråta och han försöker fånga den i luften mellan dem och de fortsätter att kasta mössan och han gråter tydligare, säger sluta, men tyst, och de skrattar och han försöker fånga mössan i luften och samtidigt tänker han på hur lärarinnan kom på rasten vid gungan och bad honom komma med in och sa att hans mamma ringt och ville prata med honom och han satt i det lilla telefonrummet som luktade blyerts och svett och hörde sin mammas gråtande röst säga att katten precis dött och att hon inte visste vad hon skulle göra.



AMALIE LUND  
MICHAELSEN

TO DIGTE



slette ender

et blad giver roen giver sukker giver energi overfører dig fra lys til lys et andet sted står han foroverbøjet over patienter planter et frø i en have kan give en god høst slår ikke fejl med sol i august kan sommeren slutte før tid gør øjeblikket som regel på ulige datoer står solen op i venstre hjørne af kommoden lagde du et hjerte slår på træets ved er farvet rødt af æblets saft er farvet rødt af tandkødets tilstand forværres hvis lægen nægtes adgang for pattedyr mister fornemmelse for skønhed for læberne rammer ansigter for ansigter mødes for overflade skaber rådrende æbler stiger til havets overflade bliver forelsket igen for tredje gang i år at stoppe snegle går du nu sagde jeg kan det blive ved os regner de ikke for måske bad han om saksen klipper en negl vokser for hurtigt kan det løbe en morgen starter ved at jeg bad dig om specifikke datoer bad dig om nogle dage når efteråret foråret sommeren begynder du at skære tænder må ordnes hos mig er der altid problemer mellem gangen og døren ser du et lille mærke at bølgerne slår luften ud af brystkassen lungerne er fyldt med røg og damp vasker du dine hænder i håndvasken vasker du dine glas i håndvasken

hest

navlen en ært en bønne en hestebønne en pralbønne giver mørke  
giver køleskab i jorden giver høst giver rød over ugen går hesten  
over vejen går du igen har vi mere vil have mere går vi igen skal  
hesten af sted videre



ALBERT  
THYLSTRUP

MONSIEUR  
ALBERT

»Passeport s'il vous plait.« Han havde travlt; skyndte sig at lukke skærmen på Dell computeren for at få det overstået, få *mig* overstået. »Suis-moi s'il vous plaît.« Jeg forstod det som, at jeg skulle følge med. Han gik målrettet ned ad den lysegrå gang og åbnede døren til et uformelt forhørslokale; der hang mug shots på væggene, stod konfiskerede rygsække på gulvet, brugte spraydåser i ukoordinerede farvesammensætninger. »Asseyes-vous.« Han pegede på den kommunale stol og smilte lettere udtryksløst. Jeg gengældte anstrengelsen.

En flue sværmede rundt i lokalet, af og til landede den på skrivebordet hvor den gned sine hænder som en rigtig lille forbryder. Han begyndte at skrive noget ned i en mat grøn mappe, sikkert generelle fakta om mit liv: Navn, højde, fødselsdato, alt hvad han kunne få ud af mit pas. Jeg kunne se, at der på kuglepennen han brugte, stod med hvid skråskrift *police - joyeux Noël*, vi var i slut juli og han var ikklædt en kortærmet skjorte i mørkeblå farve.

Kuglepennen var tør, den ridsede i hans arbejde. Han dyppede pennen på sin tunge, lidt blå farve hang ved, som var det en offergave til det fælles bedste. Han nærmest slubrede det i sig. Efterfølgende udstødte han nogle små fnys idet han kiggede papirerne igennem.

Jeg lagde mærke til et Paris Saint Germain halstørklæde hængende på væggen bag ham. Jeg gik ud fra det var hans. I hvert fald overvejede jeg et øjeblik at sige noget i nærheden af, *at det vel nok var ærgerligt de tabte champions league finalen*, eller, *at klubben har de bedste fans i Frankrig*, det ville man normalt gøre i sådan en situation, hvis stilheden mellem to mænd bliver for altomsluttende, men jeg

besluttede mig for at lade være; det ville højst sandsynligt ikke have haft den ønskede effekt. Fluen derimod summede lykkeligt forbi og landede med et dump på bordet. Det var lige før jeg kunne høre dens hæse latter, idet den gned hænderne i triumf; en kiksekrumme var blevet efterladt på bordet. Han rystede på hovedet. »Monsieur Albert, monsieur Albert...«

Jeg kunne have grædt; Albert, havde en vidunderlig klang på fransk, den måde r'et ruller sig ud på, spreder sig i rummet. Det var lige til at spise; det lød som om han sagde bær. Man bliver til en vis grad underdanig og en smule forelsket, une petite fleur, ved at overlade sit navn til en fremmed i Paris; ruheden i hans stemme gav det banale ved Albert en raffineret kant. Det var svimlende; Monsieur Albert.

»Pourquoi avez-vous fait ça? La laideur de tes actions ... Je suis sans voix. « Det gav et sæt i mig. Han lænede sig en smule indover bordet og løftede på øjenbrynene; »Picasso, vous êtes Picasso?«. Jeg trak på skuldrene; et simpelt, men alsidigt svar.

Han rejste sig, gjorde tegn til, jeg skulle følge med. »Bordel de merde!« hviskede han og førte mig høfligt ud ad døren med hånden.

Vi gik ned ad gangen, videre gennem receptionen, hvor vi drejede til højre. Personalelokalet strålede af afslappet anspændthed: Receptionister, funktionsansatte og politibetjente nød pausen, eller forsøgte at nyde pausen. Deres ben var slynget op på bordene, de pustede til kaffen, grinte af nødvendighed og kastede om sig med vigtige ærinder; sikkert umulige indsatte, der enten bedyrede deres uskyld eller truede med at kaste med lort. Man kunne mærke at

tiden herinde gik hurtigt, at arbejdet lurede mellem linjerne som en understrøm, der hvert øjeblik kunne trække en med i dybet.

Der blev et kort sekunds stilhed da vi meldte vores ankomst. »Bonjour à tous, nous recherchons Marie. Quelqu'un qui sais où est-elles?« En bred, veltrænet receptionist pegede med tommelfingeren hen imod lokalet i hjørnet, der havde gardinerne trukket for. »Allez monsieur Albert« kaldte min politibetjent og åbnede døren til lokalet. Jeg smilte.

Lokalet var dunkelt, kun oplyst af en stærk skrivebordslampe og et par enkelte solstråler. Det lille vindue bagerst i lokalet stod åbent; røgen fra en slukket cigaret søgte ud mod gaden, karikeret som en tegnefilm.

»Bonjour Paul, qu'est-ce que je peux faire pour vous?« lød det fra en kvindestemme ved skrivebordet. Stemmen var forfriskende, skar igennem tågen af røg og mørke. Paul, det var åbenbart navnet på betjenten der havde taget imod mig, gik hen til skrivebordet og talte lavmælt, lagde mappen fra sig. Kvinden nikkede, rørte ved sit ansigt for at give sine tanker en bevægelse, hvorefter hun, akkurat som Paul havde gjort, pegede på en kontorstol.

Lyset blev tændt, men det var ikke ligefrem overvældende: Lampen fra loftet var så svagt at man kunne sige det var mørkt, ligesom man kan sige en cola er tør; jeg blev helt tør i halsen af lyset og tanken om en cola og fremstammede »Aqua, Evian«- jeg savnede den røde skrift, det røde knap-op låg; idéen om den franske kilde. Paul sjuskede ud, som om var det en venlig gestus, så det nu bare var mig og hende.

Hendes røde læbestift var som en glødende udsmykning på hendes ansigts let foldede år, hendes hår var sat op i en stram hestehale; hun løftede nonchalant en pakke gul Camel og lagde hovedet på skrå; »Je m'appelle Marie. Une cigarette?« Den kontante, arbejdsomme tone i hendes stemme var som en citron i lokalet, en gul solmoden citrusfrugt der spredte sine dufte, hvirvlede rundt i mine ører. *Marie*, så fint, så chique, man kan næsten ikke engang høre det blive sagt, navnet forsvinder, glider bort fra læberne.

Hendes neglelak reflekterede det svage sollys, idet hun rakte mig pakken. Jeg nikkede med underspillet kyssemund, lidt i tvivl om det var taktisk klogt at ryge, men pillede alligevel en enkelt smøg op. Lysten var for stor. Hun tændte cigaretten med en zippo-lighter, flammen lyste hendes øjne op; de havde beholdt ungdommens glød selvom rynkerne fra alle de gange hun havde smilt, grædt, lyttet var begyndt at blive tydeligere. Jeg lagde mærke til hun ikke bar nogen vielsesring.

»Quel désordre. Qu'est-ce que on va faire avec toi?« Jeg stødte tænkstovt røgen ud af næsen, viftede lidt med hånden som om jeg havde noget klogt at indvende, en imponerende intelligent refleksion eller noget. Hun sukkede, askede hårdt i trikoloreaskebægeret, åbnede mappen og lagde billedet på bordet.

»Pourrez-vous reconnaître l'image?« Billedet var taget i en af Paris' metrotunneller, det var sløret, taget i en bevægelse. »Est-ce que c'est vous?« Man kunne ane mit ansigt malet på metroen på billedet, et selvportræt: Øjnene var små, det lange hår bestod af sjuskede streger, det var en del af udtrykket. Jeg kunne se jeg havde tegnet min næse lidt for stor, den sad også en smule skævt, som om den var



brækket. Men øjenbrynene var lige som jeg ville have dem, mørke og pjuskede. Til gengæld havde jeg stavet C'est la vie forkert. Det var det værste.

»... Est-ce que c'est vous?« gentog hun, nu med en mere spids tone. Jeg lænede mig tilbage i stolen, lettere takkefuld. Det skulle ikke misforstås, at jeg godt vidste jeg havde stavet C'est la vie forkert.

Paul trådte ind ad døren, han havde taget et plastikkrus med vand med. Jeg stirrede ned i vandet, det var ikke Evian, ikke den klare franske kilde, men derimod postevand, surt fransk postevand. Jeg samlede taknemmeligt hænderne og fremtvang i nydelse »Ah, Aqua.« Paul gav mig kruset lidt mistroisk, men fortsatte mod Marie. De begyndte at diskutere, beklage situationen; Marie rejste sig, hendes sribede bluse matchede hendes sorte Geoxsko – skoen der ånder, tænkte jeg, så simpelt, så flittigt, så poetisk, hun ånder virkelig for sit arbejde.

Jeg tog fat i billedet med fornyet energi, kiggede længe på det, vidste allerede hvad jeg ville sige, men hvis det blev sagt forhastet kunne det virke uintelligent; det skulle gerne forplante sig sådan, at jeg henkastet, havde lagt mærke til min stavfejl: »C'est la vie, hein?« Der blev stille. »Vous êtes un imbecile?« Marie sendte mig et gennemborende blik, Paul prustede i opgivelse: »Monsieur Albert, c'est sérieux.«

Sérieux, ja det var præcis dét det var, ikke seriøst, ikke alvorligt, men sérieux; som at diskutere en tegning fra Charlie Hebdo på en lille lækker café til et glas hvidvin, mens smøgerne hober sig op. Sérieux.

Udenfor spillede klarinetten som en stemt gås; støvet, men blød og fyldig som foie gras. Jeg tillod mig at svæve med; tage et snus og lette fra jorden. Paul og Marie drøftede nogle vokaler til melodien: Forlangende stemmer med følelse, der istemte sig Paris' musik. Mine ører baskede, da klarinetten hældte kold Chardonnay ned ad ryggen på mig. Jeg fugtede mine læber, solen smygede sig ind ad vinduet, caféerne i Paris var befolkede; vennegrupper og kærestepar der, underkastet solen, smeltede under markiserne; spiste delikatesser; Gruyère, tapenade og sardiner: En let frokost at forholde sig til.

Der lød små pling fra mønterne der ramte asfalten. Marie kaldte mit navn henover klarinetten; Albert, Albert. Hun knipsede til rytmen; Albert, Albert. Jeg svajede i vinden fra Paris' puls; Albert, Albert. Hvornår ville tjeneren mon spørge om han skulle fylde mit glas op? Jeg mangler brød og olivenolie. Og salt, salt til min olivenolie. Folk griner, debatterer Macron, altid diskuterer vi politik og kunst, om Edouard Louis' »Hvem slog min far ihjel,« om at blive husket. Vi klinger glassene og skodder smøgerne. Klarinetten drysser eufori i vores vin.

Marie knipsede; Albert, Albert! Paul lukkede vinduet; smak. Jeg kløede mig bag øret.

»Allez. Allez levez-vous, allez!« Hun tog fat i min arm. Paul tsk'ede. Jeg rejste mig. Men lidt for hurtigt, varmen strømmede mig til hovedet, kogte mit blod. Jeg forsøgte at sætte mig igen, men Marie strammede sit greb; »Non! Plus de bêtises. « Jeg støttede mig til hendes hånd. Hendes ur sad stramt om det tynde håndled; det spinkle håb om kontrol, bundet i læderrem og rund skive i 10mm tykkelse. Hun var et holdepunkt, min krykke, en redning for en tæt på pinlig situation.

»Merci,« udåndede jeg. Jeg troede, jeg skulle kaste op. Marie maste sit ansigt sammen i et formanende fjæs, løsnede grebet og trak mig afsted.

Vi trådte tilbage ud i receptionen. Den bredskuldrede receptionist sad nu med ansigtet begravet i Dell computeren. Der var affolket, var folk ved at få fri? Jeg syntes at kunne høre fluen fra Pauls kontor banke ind i lampen på bordet, for så at gentage samme handling. Han fik øje på Paul og Marie og fyrede en eller anden joke af, der fik deres øjne til at lyne. Jeg gav ham et venligt nik, hvorefter vi fortsatte lidt videre, hvor vi drejede til venstre og trådte ind i et nyt modtagelsesområde. Der var mørkegråt; poleret mørke, der spejlede det fattige lys fra sparepærerne i loftet. Svage klynk hang i væggene, idet døren lukkede bag os.

Marie gik om bag en disk og tog en grå plastikkasse frem. »Effets personnels, ceinture et chaussures.« Jeg tømte lommerne: Min mobil, en kvittering fra en bøde i metroen, mit dankort, mine nøgler til hotellet og en "Arc de Triomphe" lighter. Jeg piskede sirligt bæltet af, bandt snørebandene på ruskindstøvlerne op og lagde det alt sammen pænt ned i kassen. Så flaksede jeg lidt med armene i spænding: Så hvad skal vi nu lave?

RASMUS  
MØLLER  
HANSEN

TO DIGTE

Jeg klatrer op i det træ jeg plejer at klatre op i  
for at se hvad der ellers sker

et æble falder ned i græsset for at rådne

solsorten flyver fra sin plastikrede

månen gør mig selskab  
så jeg puster lidt på dens gule knæ

blæser det meget spørger en eller anden  
det ved jeg ikke siger jeg

Se på det mørkeblå siger hun  
og løsner det blå fra himlen

jeg tænder en cigaret  
så jeg slipper for at sige noget

tre snefnug lægger sig i den hånd jeg rækker ud

en gammel hund flyver op i en trækrone og logrer med halen



ELLIKA  
LAGERLÖF

BARA BARNET



Prästen har glasögon och blont hår fast inte så mycket, och små händer med runda naglar som ställer fram vattenglas och servetter. Man får sitta i en fåtölj och han sitter mitt emot. Det finns ett fönster med krukväxter och gardiner och en bokhylla. En klocka på väggen som ser ut som en klocka i skolan.

Barnet sitter med fötterna som inte når till marken. Det finns en filt.

Prästen håller upp vatten. Han säger vad han heter och sen säger han vad hon heter trots att man vet det. Sen undrar han vad hon tänker på just nu, hur hon mår och så.

Och Barnet svarar ingenting, hon tittar bara. Han har en penna och ett block.

Och prästen harklar sig och så undrar han: Vet du varför du är här? och ler snällt och milt med ögon som han gör stora med ett ljus längst bak i nacken som skiner igenom.

Barnet svarar inte.

Prästen väntar, klickar med pennan mot blocket. Säger efter ett tag istället: Vill du berätta vad du har gjort idag?

Och hon säger: Varit hemma.

Och prästen nickar och antecknar. Han undrar: Du bor med din familj? säger han.

Och Barnet säger ingenting.

Men din mamma? säger han.

Barnet nickar.

Och systern och lillebror? Och substitutpappan?

Barnet svarar först ingenting, hon tittar bara. Sen säger hon att substitutpappan inte alls bor där, han bor hemma hos sig. Det är

faktiskt så. Han har en egen lägenhet som är ganska ful och ganska liten med fula tavlor, men han bor där och inte hos dem även om han är hos dem ganska ofta.

Prästen nickar. Hur ofta då? undrar han.

Och Barnet rycker på axlarna.

Prästen är tyst en stund. Sen undrar han: Vad brukar ni göra hemma?

Barnet petar på tröjan. Leka, säger hon.

Och prästen nickar.

De brukar äta middag som mamman lagat och på kvällen dricker de te, säger Barnet sen. Och mamman läser i boken, några kapitel, eller så ser de en film eller ett avsnitt av en teveserie och sen går man och lägger sig.

Prästen nickar. Låter mysigt, säger han. Att läsa, eller se på film, säger han.

Barnet svarar ingenting.

Och om substitutpappan är med? Vad gör ni då? undrar prästen.

Ingenting, säger Barnet. Man gör ingenting. Substitutpappan kommer dit med stora skor i hallen och en lukt som följer efter och så lagar han mat med fett som flyter på ytan eller fisk som faller isär i bitar och så gör de ingenting, sen.

Prästen nickar. Rynkar pannan. Har hakan i sin hand.

Barnet säger att man håller för näsan i hallen när man kommer från skolan och känner substitutpappans lukt. Eller ser de stora skorna i hallen. Att man inte tittar på honom. Att han har en stor och stirrande blick bakom glasögonen och pussar på mamman

hela tiden och kittlar lillebror så att han skrattar och lär systemt att göra ljud på gitarren.

Första gången han kom dit, berättar Barnet, så visste han var allt i köket fanns som om han bodde där själv. Han ringde på dörren och Barnet satt i soffan och kom inte och hälsade trots att mamman bad, utan hade händerna hårt runt magen och tittade inte i ögonen och tittade som om han inte var där, tittade på allt annat. Och han snurrade vinet i glaset och puttade Barnet i sidan för att vara rolig och sa att visst blev det gott, men Barnet sa ingenting, såg ner i fisken som föll i bitar. Mamman som bara skrattade åt allting utan att det var roligt.

Prästen antecknar. Det krafsar från pennan. Han ler försiktigt med rosa runda läppar. Fortsätt, ber han.

Barnet säger ingenting.

När träffades de, han och din mamma? undrar prästen då.

Och Barnet berättar att en annan gång kom man hem från skolan och så satt mamman inne på sin säng och grät med lillebror som gurglade bredvid på täcket. Och det blev is i magen och alldeles kallt och hårt för Barnet undrade om något hemskt hade hänt, igen. Men mamman sa att hon bara var lite ledsen, lite ensam, sa hon. Men att det var okej. Och Barnet klappade henne på ryggen trots att man ville slå. Sen gick hon in och skrev i sin dagbok att: Hon får inte träffa någon någonsin inte förens jag har flyttat hemifrån. Och över tuschen blev det fläckar av små tårar.

Prästen harklar sig. Men din mamma är väl glad nu då? säger han. Ler. Det är väl bra?

Barnet svarar ingenting. Tittar bara. Krukor i fönstret.

Prästen ser på Barnet. Substitutpappan är väl rätt så snäll, eller hur? Hjälper med läxor och så?

När hon inte svarar sitter han tyst en stund. Antecknar, tittar på klockan och tittar på Barnet.

Du har en dagbok? frågar han till slut.

Hon nickar. Fick den av en av de nya vännerna i den nya klassens mamma. Den nya vännen från den nya klassen kom fram till Barnet på en rast och sa att min mamma har sagt att du behövde den här. Och så fick hon den.

Man skriver i den på rasterna. Ibland. De nya vännerna kommer fram och undrar vad hon gör och så lyfter hon på omslaget och visar och så nickar de och går.

Prästen hummar.

Tycker du om skolan? säger han.

Barnet säger ingenting.

Vad brukar ni göra i skolan?

Barnet säger ingenting.

Har du något favoritämne? undrar prästen.

Och Barnet berättar att hon gillar nästan allt, matte och svenska och historia och allt sånt, utom engelska och gymna.

Och när prästen undrar varför så säger hon att det finns ett rum där det luktar tjejsvett och parfymer, jättemånga, som de sprejar på varandra och jämför, om man har. Och mellan tårna finns det ludd som kletar från kaklet och man har ingen kropp under sin handduk. Och de andra drar platsaker under armarna och sminkar sig framför spegeln, men bara vissa, som läppgланstjejen. Alla duschar inte efter

gympan, vissa duschar inte alls, men det spelar ingen roll för Barnet luktar ändå äckligt av mat och sånt, från matsalen, för det fastnar i håret och luktar som längst ner i mjölkglaset vart man än går i skolan. Sen försvinner det när man kommer hem, men det känns tydligt i skolan.

Faktiskt känns det mesta tydligt i skolan, hela kroppen och hela huden. Barnet öppnar munnen ibland och gör ljud för att det ska höras att man kan. Bara för sig själv. Man går in på toaletten och ler framför spegeln också. Så ska det ha fastnat sen när man går ut.

När man kommer hem är hallmattan mjuk och man äter mellis med systemen eller pratar med mamman i soffan, eller något sånt. Sen äter de middag och dricker de te och så. Ser film.

Prästen nickar.

Hur länge har du gått i den skolan? säger han. Den är ny?

Han väntar en stund på att hon ska svara, säger sen: Du fick byta, eller hur?

Och Barnet nickar. Sägar att förut, i den gamla skolan, innan, frågade pappan varje dag om det hade varit en rolig dag och man svarade ingenting eller skakade på huvudet, ibland, och då sa han att hon borde byta. Så frågade han efter varje dag i den nya skolan om det hade varit en rolig dag och då sa hon att det hade varit bättre.

Nu frågar mamman ibland och då svarar Barnet att det var bra för att hon ska bli glad och inte ledsen.

Prästen nickar, antecknar.

Barnet berättar att en gång ropade läppglanstjejen över hela klassrummet att Barnets pappa var där och då gick tanken som ett skott genom huvudet, men sen så mindes hon och sa: Det är inte min

pappa, och gick ut i korridoren och där stod substitutpappan med ryggsäcken som hon glömt i hallen. Han gav henne en apelsin som han hade köpt på vägen innan han vinkade och försvann. Och Barnet gick tillbaka in i klassrummet och sa igen: Det är inte min pappa.

Så berättar Barnet och prästen hummar.

Han säger: Du var hemma från skolan ett tag, eller hur?

Barnet svarar ingenting.

Träffade du vännerna då?

Hon fick brev med ritade hjärtan på, säger hon. Och de kom med bullar, en gång.

Pratar ni om det? undrar prästen. Du och vännerna.

Barnet svarar ingenting.

Det kan vara bra att prata om det, säger han.

Och Barnet säger att hon sa så förut, sa saker om pappan, hela tiden, men att ingen svarade. Sen gjorde hon det en gång när en av vännernas mamma var där, dagboksmamman, då sa hon att hon hade sett en film med pappan en gång och berättade vad den handlade om. Och dagboksmamman sa då, plötsligt, trots att allt var roligt att: Vi är så ledsna för din skull, det måste vara så jobbigt. Så sa hon.

Jag förstår, nickar prästen bakom glasögonen och med pennan i handen. Och sen pratade du inte mer om det?

Barnet svarar ingenting.

Prästen tittar på klockan. Tittar på Barnet.

Vi måste tyvärr avsluta nu, säger han. Men vi ses snart igen.

Och så kommer mamman och hämtar och de tar bussen hem och Barnet får trycka på knappen innan de ska gå av.



MARIE  
SKOUSEN

HILDEGARD



THE BOW CAN NOT ALWAYS BE STRETCHED OR: // DARK PEA  
PODS // OR: THE 8 CIRCLES OF MIST

hildegard holder øjet i hænderne.  
med hånden ser hun:  
en sten og en fersken og en jesusfigur,  
der forgrener sig foran hende med hænderne udstrakt  
jesusfigurens hoved er et lys  
og hænderne er lys  
og på den måde ser hildegard ikke rigtigt jesus som en person  
på samme tid ved hildegard også at personen eksisterer  
enten foran eller bag lyset  
øjet er en rund kugle og  
øjnehulerne er runde huller  
som øjnene passer ind i  
hildegard forsøger at lukke øjnene  
men synet forgrener sig alligevel ud i hele kroppen  
og lyset gør hende både bange og tryk fordi lyset kun har vist sig  
for hende

hildegard siger: jeg kender et sprog som ingen andre kender til  
og Han viste sig for mig med åbne hænder orange appelsinhænder  
der brændte sig fast ind i munden  
så derfor overrækker jeg jer sproget:  
*i call it unknown language*  
siger hildegard på enten latin eller  
sit eget sprog  
og hildegard råber og vil gerne lære alle nonner sit sprog  
og nonnerne slubrer sproget i sig som søde frugttærter  
og sproget indebærer mange ord, familieord, dyreord, kropsdele,  
sygdomme, tøj, husholdninger, planter og insekter, ordet for kvinde:

*Vrizoil Vrizoil Vrizoil Vrizoil!*

*Vrizoil Vrizoil Vrizoil Vrizoil!*

*Vrizoil Vrizoil Vrizoil Vrizoil!*

og nonnerne bærer lange klæder, hvide kjoler af linned og bomuld,  
sarte farver farvet af blomsterskud, kamille, rosenblomst og blod:  
det handler om at bære selve væksten i sig: ikke bare farven, men  
troen på at  
klædet er en omfavnelser  
af flere arter i sig selv  
og klædet er håndens arbejde  
og håndens arbejde er sproget  
og sproget er en bælg  
der må skabe plads til alt det sårbare der findes i hænderne  
og ikke i munden  
og alle nonnerne bøjer og nikker i takt med appelsinhånden  
der lyser som et stort fyrtøj  
fra mundhullet  
med lyset peger de på alt det skjulte og på hinandens blegtynde  
kroppe der  
brækker og knækker  
fordi kroppene ikke tilhører dem, men Jesus

nonnerne plejer jesu sår  
og slikker hans våde sår  
meget konkret:  
stikker fingre ind i såret  
og åh at pleje alt det, der åbner sig og gør ondt hvilken omsorg!  
det handler om at overgive kroppen  
til en anden  
i dette tilfælde overlade den materielle krop til noget der findes  
hinsides jorden (Ham)  
og ekstasen er både samme tid kropslig  
og på en anden måde et fravær  
af den krop, der tilhører  
hildegards nonner  
hildegards nonner  
synger sange sammen under klokketårnet  
i marken og i kælderviadukterne



ELSA MEYER

SER UT SOM  
ETT RUM

Vad är detta, morgon. Detta är jag som skriver. Andnöden i ett kök när dagen stegras. Färger och ljus, snart hettan. Detta är fyra väggar. Innanför dem ett kokt ägg i en liten kopp med fot. Skalet vitt och nästan perfekt, nästan porslin. Det kan krossas med fingerspetsen som distraktion senare. Vid behov öppnas även fönstren, spetsigt syre som klyver rummet. Idag vaknade jag med jord i min säng, en smak i munnen.

Vem har lämnat mig här           vem reste sig upp och gick  
finns det en längtan efter något milsvida  
en trädgård, en korridor  
att bara fortsätta gå  
finns det en längtan efter  
allsmäktighet

det mättade mörkret  
trycket runtomkring  
att kliva in i denna kammare  
hålla för öronen och blunda  
en salig beröring  
eller är det bara natten



Spädgröna timmar välver sig  
svällande tystnad över  
stumma lövverk bara  
smaken av gamla nätter ner i fukten  
barken skrapar bara  
benen

det är den här tiden  
läppar som dryper av  
nyreligiös och yrsel av  
grönskan så frisk och  
så syrlig

så mycket ljus jag redan svalt  
när det kravlar sig ut  
det svarta för munnen det gröna för ögonen  
det är den här tiden  
när det rotar sig i  
ansiktet

Är detta min kyrka                    jag har varit här förut  
är detta mitt slagfält

det finns inget minne av fåglar  
   eller de flyger baklänges

Fingrarna härskar över  
mycket små ytor  
en inventering av saker som finns saker med tyngd, färg  
markens mjuka  
gommens sträva  
och omsorgsfullt tömma  
fram till klarhet eller  
något som  
liknar

Händer det nu  
vecklar nätterna ut sig  
i halsen som  
historiska dokument

här är alla facit  
ett ansikte som vitt ark har jag redan skrivit dessa  
liljekonvaljer  
dofterna som påminner om sig själva

Doftar handen från  
syren salivsträng  
doftar jorden  
ruttet multen frukt

spädgröna sluter sig  
och ser ut som ett rum  
krokiga stammar      omfamnar som  
en familj

Är detta mitt väntrum    var börjar det någonstans  
när jag reser mig upp  
samlar mina saker              vacklar hemåt  
brödsmulor  
tusenskönor hela vägen  
strör jag längs med omväg  
trevande våta    vacklar  
vattnar buskagen med  
lätnaden av mörk

Visst finns det tempel, men inte detta. Inte min söta dockmun svart och klibbig, hur den doftar av samma natt, unket. Inte mina händer och deras koreografi. Har jag redan skrivit dem, de fläckar av sig grönt och mörkt mot lakanen. Detta är platsen där jag vaknar och somnar om, kulturen som är min. Att bära på så många rum som cystor, minimala kammarspel inom dessa väggar.

Våta skynken                    ansikten är egentligen bara konturer  
ljusets mjölkiga inkråm  
som drick mig  
man kan tänka sig en viktlöshet, salt och söt  
att dröja vid yrseln och  
drypa lite lagom

min morgonrutin  
det vita jag kliver in i  
man kan tänka sig ett hav  
fukten som en vägg, massiv  
helt vindstill    tyget torkar långsamt mot min panna

Ska jag stanna här                      äta här  
bedövningen med sked  
låta mig serveras  
den söta porösa  
etern som sipprar ur  
väggarnas frigolit  
handavtrycket just där   nya strålar fläckar tapeter  
ljudet när det fastnade som  
tusen år och skrik

Att min röst är så stark och klar  
kylan dessa dagar så vidöppen  
bakom glasväggen  
är det en sorg eller tröst  
vetskapen om att rummet slutar där jag  
sätter mig att skriva  
låter kroppen ligga kvar  
skriken som dämpas av  
tungta gardiner kvalstermadrasser



Den som vagnar sig in i sig själv  
täcker för hemmets alla speglar  
imman där jag andats mot  
kalla bländgata vitkalka  
att drabba världen lite i taget  
lägga blöta över och  
känna den luckras upp

Återvunnen luft, tunn och sval i mina lungor och någonting varmt att dricka i en liten plastmugg. Kanske räcker det så. Alla människor jag möter utstrålar kärlek eller hot om kärlek, deras vadderade ord och omsorgsritualer. Så många gånger de öppnar sina munnar under en dag. Så många gånger händerna. Lysrören. Plötsligt ser man allt. Vi bär dunjackor och öronmuffar nu, tar med oss årstidens tystnad in i korridorerna.

Morgonglidningen uppför kanten  
beskan längst bak och  
solen rakt igenom  
märken i glaset som av  
vingar och fötter  
jag sjunger för

fåglarna  
vackra ner mot  
asfalten

Ett sätt att rekonstruera sömnen  
en plats utan ögon  
i gryningen  
går jag dit  
sväller rummen inuti  
böjliga väggar som vävnad  
vidgar sig kring  
en ofattbar omsorg                    inget att ta i  
under mig kroppen  
bara ett utkast nu  
kan jag skriva över den

Läpparna och det de omsluter  
mjuka absorberar som snön utanför  
tuggar kinden  
skrapar naglar  
smälta slicka istappar  
det vita liknar vila heter rummet  
klivet in i skriva  
kroppen över  
skriva kroppen förbi  
skiva kroppen tills den är  
en enda förtätad impuls  
blanka skär i isen  
skriva kroppen som en kniv  
det skarpaste snittet i tyget

RUNA  
SKJELDAL

FORTÆLLINGER  
I PROSA

Chris an er fortæll kjøb gyld gaa rummelig og Vær sad paa gulv Smyk  
 fysisk rum An paa rømte Mænd og paa Si tør Plan udfylte Skil af  
 udmærke Om Hjør saa syntes at sø Blik Paa forgyld smukt svære  
 langdin dækk du og saa hør tyde Rigdom skab kun yd vær Aar mør  
 af ke rigt og buk ryk dækk Flø aab manchett sig ov Uh Styk hæ hø  
 paa a der smil som hur Lygt skjæft tør maa Mar ved ligt og kun nys  
 trætt Løgn paa er visk for fru syng træff brød paa Faders ik Po Huus  
 syg Læ trøst saa han er frisk Nog Pump lys jævn Strøm paa ene en  
 og af ad er anseelig en indsvøbt i en at og i udbrød Eet I og ivrigt at  
 I eet I i ud af i Øjeblik Og een alle i en og i at et at I en eneste endnu  
 eller er ude os og I I Ansigt et i og Ursinus yndelige ærbødigt Øine  
 Aa altid er ingen om under yderste Ældste Øine aabnede Af Erfaring  
 iblandt og under yttrede Ængstelse Øine Aaret an et i omgivet  
 Umage Ydmyghed ængstlige Øine Aasyn al eller ikke overbeviist  
 uden yttrede Ængstelse Øine aabnet svimlende Klenodie uanet  
 dybeste Summer afdøde kysse blege kjære Morten gennemstrømme  
 tusind Velsignelser Morgensolen Hvor ussel i Marken elskede  
 glemme Klosteret gjentog Beslutning bestemte Svar sluttede jeg  
 jeg Ydmygelse meget bittere Morgen og Aften Mormorbord Frugt  
 Ost Brød Drik Druer Mandler agte elske ikke Ord ud Lys tænkte  
 røde derpaa at beqvemme Collegium det en forladt ganske høre i  
 jeg kun lidt men notert o paa qvindeligt Ryggen Side trohjertigen  
 uagtet vare Skizze sexten W yderste Ængstelse Øieblik aaben Arm  
 bringe Collegium Dig et Foraaret glæde Hjerte især jeg Kjæreste  
 lille maa Natur og Ax Prinds Sulxbach Qvinder Ringe skrækkeligste  
 thi Undsætning Virksomhed Winther yderste ængstelig ønsker  
 Aa af en ind over underrettede yderste æsket Øen Aa at besværg

Christine der et forhen Generallieutenant Hær i jeres Kampesteen længe mig nærmede og Par Qvarteer ride sorte Trense uden Vei Winther afvexlende Ynglingsalderen Balzetti ændse Øine aabnet af blaa CamaldolenserKloster denne endog Fod Gaade Hunde i jeg kun levede Mand nogensinde Oldefader Pigebarn qvindelig Resultatet saa til udenlandske v W sexten Yttringer Bullenbeiszer Ærgrelse Øvrigheden Aa aldrig blive Cithar Dette et Folk Gang have i Jordhuler Kjole Læber mig naadige op paa Qvinder Ryggen sad Tobakspiber ud var sex Winther Zi Yttring Ære Øies aabner alene Bølge Contrafei du en forladt Graad hendes ikke Jord kjæmpet Livet Men Ned Og Perle qviddred rød Solskin Tæt Under varm Winther Schwizerbondens X yndigt Ædelsteen Ømt Aander afsted blandet Cithrens Der en Fred Gang har I jeg kan Liliens Mens Nu og paa Zoner Qvist rigelig skal til Ud vidste Winther X Ex Ynde Ætheren Øie yndig Æolsharper Øie Aanden At i Øies er er Og Alt Udtørret om Om af Og en Aand I omsonst at Uros ak og O engang atter i Et Ord et af atter en om en i I O alle i Ak er Og i i Øde ei Og ei og ei ei at Og intet Indhold i Ei ei At Mig Himlen vild graa Sorg Savn klang Dødesang Speil blank Harpe Tordenluft inderlig Trøst himmelsk svanehvite Tankevrimmel til Morgenrøden mild dunkel Glemselindhylled aldrig At Alvor Alt at at ei er en er er er ei er en evig en er ei ei er en Evighed evige I Ingen i I i ingen ingen ingen Og Og O Og Og Og over og over En Stemme fraoven Czaren Zobel forlise ynder æsthetisk Øie aabenbart Der i Øi saa tan fuldt og fly aldrig Bedste Capitæl de ei fulde gjør Hjerte ind Jorderige Klokkeklang Lette Millioner nu Over paa Qvindes raaber snart tidt uendelige Vandrings X I Rom Weinsbergs Exempel Welf Ax Yngste Kunz ædle Øines Aar aner Blomst Og jeg forlanger meer



Ja Jeg selv Hver Scene Den allerførste Gang Hvad griber jeg nu  
først Mig syntes aabenbar't Solen var mere gylden Og for mit Øre  
Orgelklang Indre himmelsk i Lys Farvespil Og mindre fri og glad  
Men min Stemme

\* Cut-up af Christians Winthers Fortællinger i Prosa (1902)

CHARLOTTE  
JUNG

DEUX

ice

blue

dare

där

horrendous

händer

wide

vaken

s

ea

still

born

rädd

room

smält

me see

bebis

ROSE MARIA  
SCOTT

LIZZIE OG  
ABRA:  
KAPITEL 1

LIZZIE - jeg mener, at jeg havde stået udenfor længe. Solen bankede tungt mod de parkerede bilers tage, tilbage i panden. Trafikken fra den store vej lød som et hav. Der var mange andre end mig: vendt væk fra hinanden, spredt ud over gaden, våde på kinderne og under armene, nogle af dem røg, tror jeg. Så: Kirkeklokkernes rungen rystede kroppen løs, brostenene hoppede under fødderne! Alle gik mod døren, som en flok store dyr. Døren var dekoreret med udskårne figurer og vinranker. Tre skubbede den op i fællesskab. Jeg trådte ind i foyeren og et mørke der virkede gammelt, foran mig blev et rødt velourgardin trukket til side, det ligesom svabrede hen ad gulvet. Kirken lugtede af blomster og pinjekerner. Buket efter buket efter buket og dér for enden, din kiste. Jeg mener, at jeg vendte om.

ABRA Jeg tager med Lizzie til Filippinerne tre måneder efter begravelsen. Vi bevæger os over jorden i en stiplede linje, vi skvulper gennem himlen. I pauserne sover vi i lufthavne og busterminaler. Det sidste stykke tilbagelægger vi i tog, et af dem hvor vinduerne kan åbnes. Den hede luft udefra driver ind i kupeen, den bærer en våd og grøn lugt fra rismarkerne med sig. Lizzie sover med ansigtet i solen. Siden begravelsen har hun ikke forandret sig synderligt. Jeg tænkte at når hun havde sagt farvel, ville hun komme tilbage. Den morgen nåede hun halvvejs ned af trappen, før hun vendte om. Da jeg så hendes ansigt dukke op igen ved døren, for en gangs skyld åbent, troede jeg, hun

måske kom tilbage for at røre ved mig, sige farvel, men hun rakte mig en plastikblomst og bad mig fæstne den i hendes hår med en sikkerhedsnål. Jeg fik lyst til at stikke hende da jeg borede nålen godt ind i hendes ugledede knold. Da hun kom hjem var det lyserøde blomsterhoved faldet ud, stilken dingledede håbløst ved siden af hendes øre, den mundede ud i en tom grøn skål. Der sad kager af størknet lim i fordybningen. Jeg spurgte hende, hvor hun havde mistet den, jeg havde lyst til at gå ud at finde den til hende.

LIZZIE - jo, jeg må være vendt om - jeg fandt mig selv mellem solen og brostenene endnu en gang. To arme trak mig, *ind igen*, det gamle mørke, velourtæppet, bukkerne, ned på en bænk. I mørket under balkonerne var der tavler, malerier: Keruber i blå kapper, ridserne i malingen gjorde deres fødder og hænder behårede. En barnehånd, holdt af en kvindehånd, hvis tommelfinger sad mærkeligt forskudt. Én lænede sig ind over gelænderet, en anden bagfra, de omfavnede mig. Hende ved siden af mig aede min hud.

Jeg tisser i en busk og bliver siddende. Med underbukserne slappe om anklerne, nederdelen krøllet sammen i hænderne, en brombærkvist stikker mig på ballen. Du skal aldrig tisse igen. Forestiller mig din blære: lyserød og rynket. Så tør at den knitrer som silkepapir. Når man bliver kremeret er det de tynde hinder der bliver til den hvide aske, den der flyver og daler, kødet og knoglerne bliver til den grå. Blodet når altid at slippe væk.

ABRA Lizzie og jeg har lejet et værelse i en forstad til Manila. Det er lyseblåt, det afdryssede puds ligger i små bunker langs panelet. Der er køligt og brummende. Lizzie ligger på sengetæppet, hun mumler sig selv i søvn. Før lod hun som om hun var i bad. Vandet trommede mod gulvet, insisterende. Hun ved ikke at jeg udemærket kan høre forskel - efter at have levet ved siden af hende i et par år ved jeg hvordan hendes hud lyder når den bliver ramt af varmt vand. Hun plejer at lave en skål med hænderne. Det lyder hult. Mens hun sad derude pakkede jeg vores ting ud. Jeg fandt en seddel hun havde skrevet, der stod: *jeg vil have dig her, nu, på jorden*. Jeg lagde den under nogle bøger jeg har taget med til hende, på stengulvet ved hendes side af sengen. Hun sover på ryggen nu, det er nyt, med hænderne foldet over brystet. Søvnens er lydløs, ingen snakken eller dasken mod mit bryst. Jeg savner hendes næse mod mit kraveben. T-shirtstoffet er mørt over maven, det hæver og sænker sig med hendes vejtrækning. Den bløde dal fra ribbenene og ned til navlen, herefter rejser maven sig en smule igen. Jeg har lyst til at lægge mit hoved deri, eller dryppe hellig olie i fordybningen, vaske mine hænder i den. Jeg lægger mig ved siden af hende, blunder, løbende tager vi vores tøj af halvt i søvne. Flytter fødderne og hænderne i små ryk over stoffet for at finde nye og kølige områder.

LIZZIE - drømmer om sortøjede bønner, slimede, som har de ligget til udblødning for længe. Jeg bruger kun tommel- og pegefinger, løfter bønnerne fra skålen og hen mod et bord der står langt væk, jeg taber dem alle på gulvet. De triller og laver sneglespor.

Jeg skriver til dig: *Siden du døde har du været sværere at lave aftaler med. Du spreder dig som ringe over hele dagen. Kom dog på besøg.* Du kommer, men i andre udgaver. Du ligner aldrig helt dig selv, du er altid forslået, med sår om munden, blå omkring øjnene, halvt i forrådnelse. Eller dit ansigt er blandet med en andens, et tomt og ligegyldigt ansigt jeg har set og glemt på gaden. Dine besøg udmatter mig, jeg græder, jeg har lige holdt dig. Jeg skriver til dig: *Stig ned fra min krop! Jeg har en murrende smerte i venstre skulder. Hvis du skal være helt kvæstet, så bliv væk, det er for udmattende.* Du forlader mig for en stund. En olieagtig fred breder sig i min krop.

ABRA Lizzie trækker vejret i hurtige stød, jeg har lyst til at røre hende. Jeg husker en dag vi kom hjem, jeg kan ikke huske hvor vi havde været, kun at vi kom ind af døren og dasede ud, det kaldte Lizzie det, og det var sådan en sen eftermiddag hvor solen var varme firkanter på gulvet og jeg hev sokkerne af hende, og lagde hendes fugtige fødder på min mave. Hendes stemme var søvnig og sexet, men med en sitren der fortalte mig at jeg kunne sige eller gøre noget forkert og smide øjeblikket på gulvet. Vi talte



om hvordan vi havde det med dyr, Lizzie sagde at de skulle være underlige for at hun kunne lide dem, ingen hund kunne hidse hende synderligt op. Den dag så hun fremmed ud, lige så fremmed som da jeg mødte hende, jeg blev helt stolt. Hun var ved at fortælle om den eneste hund hun holdte af, den havde en ridset snude, men hun stoppede med at tale da hun så på mig. Hun begyndte at grine, jeg må have set virkelig patetisk ud. Så kom dog her, mumlede jeg med en mærkelig tyk stemme og hun kravlede op på mig. Hendes hår hang som et gardin om vores ansigter. Pludselig var det mørkt i lejligheden og mælken vi havde glemt at vi havde sat over brændte på. En stor sød lugt hang over hele stuen, os og mælk, vi var overstadige og lo en hel masse. Siden begravelsen har jeg prøvet at mime den dag. Rullet gardinerne halvt ned for at sænke solen. Fyret helt op under kasseroller med mælk, set på, mens den begyndte at tykne og ryge. Håbet på at hun ville lugte det og komme ud af soveværelset.

LIZZIE - kirkens lys var dunkelt, tykt mosaikglas holdt solen ude. Røgelsen steg op i lige linjer. Igen: kisten, som jeg nu så var omringet af rækker og rækker af tynde stearinlys, på låget stod tre billeder af dig, jeg mener at jeg undgik at se for længe på dem. De sorte rammer så billige ud. Kisten virkede alt for lille. Dernede ligger du. Siger alle. Jeg tror du gemmer dig et sted.

Som at sænke hænderne ned i en balje fyldt med

creme, at grave fortabt, og så pludselig få noget hårdt og specifikt i hænderne - sådan er det at huske dig. Jeg skriver til dig: *Jeg savner dig så forbandet. Kom tilbage.* Du kommer, endelig som dig selv,

ABRA Vil hun ligge her hele dagen. Jeg står op og klæder mig på, en terassedør leder mig ud på en lille stenbelagt afsats, huset og jeg kigger på havet som kun en tynd æggeskalsfarvet strand skiller os fra. Det er blå, det er huset også. Jeg har set huse som dette på min computer, læst om deres opbygning, deres historie. Fundamentet er bygget op af runde sten, noget der kom hertil med den spanske invasion. Overetagen ser skrøbelig ud, den er bygget af siv og træ. Vinduerne er små og i stedet for glas er de dækket af de gennemsigtige caliz-muslinger. Om natten studerede jeg strandene og gaderne i koldt, blå lys. Vandrede rundt i denne forstad i Google Maps, i pixelerede ryk fremad, billede efter billede. Jeg hang over køkkenbordet, lyttede efter om Lizzie vågnede. Hun ville blive vred, fortvivlet, hun vil ikke forurenes af billeder af det her sted, før hun selv har været her, siger hun. På rejsen hertil har hun undgået udsigten, hun sover endnu, jeg kan se hende gennem dørsprækken. Med let skilte læber, hun hvisker, hendes øjne flakker under øjenlågene. Jeg har fået at vide at jeg skal lade hende sove så meget som muligt. Jeg går rundt om huset og ind mod byen.

LIZZIE - kisten virkede alt for lille. Jeg ville gerne have haft dig liggende, set din krop blive gul og hård. Set hårsækkene lukke sig, porrerne lukke sig, set læberne udtørre mod hinanden. At kunne stryge dig over panden, pusle om dig, måske forstå noget. Jeg pillede ved plastikrosen i mit hår. Under mine fingre føltes den blød og stiv på samme tid, det var betryggende at den ikke kunne visne, modsat blomsterne på gulvet. På de første seks rækker sad den dansk-filippinske katolske menighed, de var alle klædt i hvidt. De viftede sig med pjecer og sangblade, rørte ved deres halskæder, pressede foldede hænder mod panderne og tegnede kors over deres overkroppe. Et par af de ældre kvinder var så henførte at de råbte amen lige som præsten skulle til at sige det. De eneste der sad helt stille var din mor og dine brødre. Deres nakker var blottede mod rummet. De ejer dig nu. Præstens ansigt var furet som en valnød, fuldt af skygger der dansede som han kastede sig rundt bag alteret. Han svingede en guldbold i en kæde, hældte vin fra en karaffel til et bæger, tog en tår, hældte den resterende sjet frem og tilbage mellem to nye bægere. Tørrede det hele af, begyndte forfra. Han forsvandt ned bag alteret og dukkede op med en oblat, den var større end normalt, som en håndflade. Han holdt den højt og rystede den over sit hoved mens han talte om dig. Hvis du ligger dernede i den hvide kasse har nogen foldet dine hænder, flettet dine fingre ind mellem hinanden. Eller lagt den højre hånd over den venstre, midt mellem dine meget små

bryster. Nogen har lukket dine øjne. Jeg håber at nogen sørgede for at dine fødder faldt ud til siderne og ikke ind mod hinanden. Jeg håber ikke du har sko på. Nogen har iklædt din slatne krop et jakkesæt, eller t-shirt og shorts. Hvis din mor har givet dig kjole på, slår jeg hende ihjel. *we have lost our sister, Emanuella, a true servant of Jesus.*

ABRA Jeg går i den linje af skygge palmerne kaster på vejen. I den anden ende af forstaden er en kirkegård som en gruppe mennesker har bosat sig på, det læste jeg i en turistpjece på togstationen. Den advarede om at gå derhen. Google har ikke fotograferet kirkegården, på kortet var den et gråt ingenting. En sprød metallåge der knirker i hængslerne leder mig ind. Det ligner ikke kirkegårdene i Danmark, det er en by af betonklodser, de er cirka 7 meter høje og brede. Jeg går ind mellem dem og farer hurtigt vild i de smalle gader. Væggene omkring mig er inddelt i firkanter hele vejen op, hvorpå der står et navn og et årstal. Mindetavler. Hver firkant har sin egen pastelfarve, nogle er nymalede, andre afskallede. Hvor gør de af alle ligene. Jeg er alene, men nogen taler og griner tæt på. Jeg drejer rundt, kigger op. Nogle steder er der blevet bygget broer af træplader over mig mellem betonklodserne. En ung kvinde sidder og vipper med fødderne ud over kanten, hun har store hørebøffer på. Hun kigger uinteressert på mig. Der er noget ved de identiske stier, det svage ekko fra menneskene højt over mig og den stillestående luft,

det minder mig om ugerne efter begravelsen. Dagene gled over os som fremmede fugle. Den langstrakte søvn, den manglende søvn, det var det samme. Alting var det samme. At kaste sæbevand på gulvet, lytte til bruserens trommen mod gulvet, vende sin krop under en klam og kold dyne, se på tårerne, se på boblerne over gulvet. Jeg tænkte at når hun havde sagt farvel ville hun komme tilbage. Jeg rakte ud efter hende, jeg lagde hånden på hendes ribben og hun frøs, jeg fjernede den igen. Alligevel kyssede hun mig, på en trodsig måde, som forsøgte hun at overvinde noget dybt i sig selv. Det blev forkrampet, hurtigt sørgeligt, så hun trak sig tilbage i sengen. Hun sad mod væggen med knæene under hagen, en lille lukket sten, jeg forestillede mig hendes arme og ben åbne sig, strække sig mod hver sit verdenshjørne, som et kryds jeg kunne løbe direkte mod og kapitulere i.

LIZZIE - *we forgive Emanuella for all of her sins, and so will god.* Det er ikke dit navn. Præsten gentog det igen og igen. Din mor sagde intet, hun lagde blot en hånd over sit hjerte og græd. Som at klaske en sommerfugl, som var det en myg eller en flue. Buketterne, også de bar det her fremmede navn, på silkebåndende som var snoet om deres stilke. Jeg kunne have rejst mig op, trådt på dem. Jeg kunne have rejst mig og talt. Leet. Set latteren galoppere ud mellem mine fingre og op under hvælvingen. *and now Emanuella has left this earthly life, she is now with our lord and savior, jesus christ.*

Jeg kunne have rejst mig og løbet op ad kirkegulvet, op til kisten, hevet låget af, kravlet ned til dig og lagt mig der. Jeg ville have gået som en hund hvis nogen prøvede at hive mig op igen, tisset på dig. Jeg ville have lavet sådan et show dernedefra at din mor til sidst i ren opgivelse ville have bedt et par af korsangerne om at lægge låget over os, forsegle kisten og komme videre med messen. De havde kun kirken til klokken 15. Det ville føles som at vi sejlede væk når de bar os ned af kirkegangen.

Engang sendte du mig en besked, *jeg pjækker fra kirke igen*, et billede: Du var indrammet af græs, du så træet ud. Jeg kunne se at du havde tømmermænd på dine render under øjnene, de var blå som skummetmælk. Du havde det rigtig godt, lige der. kom og find mig. Jeg tog toget gennem byen, ud af byen, tog ikke øjnene fra billedet af dig. Grussti, mark, jeg trådte ud i den og prøvede at finde det røde punkt på kortet du havde sendt mig, prøvede at spotte dig i vælden af grønt. Du grinede. Rustent, højt. En latter fuld af a'er, varmt vand. Jeg løb forpustet rundt, skubbede stråene til side med mine håndflader, jeg kunne ikke finde dig dernede. Råbte at jeg ville tage hjem, blev helt rød i hovedet, var helt rød af forelskelse. Du kaldte på mig, grinede højere. Du lå med armene foldet bag dit hoved og benene krydsede. Jeg kastede mig over dig.

ABRA En mand i sort polo og sort kasket sidder på hug foran en mindetavle i anden række fra jorden, der står Inez

Maria Aquino 1987 - 2010 på den. Ved siden af ham står en balje med vand, han væder svampen i sin hånd og plasker vandet ud over navnet. Han skrubber så blodårene træder frem på hans arme. Han virker til at være ligeglad med at jeg står her og kigger på ham. Navnet toner langsomt ud under hans hårde skrubben, han smider svampen tilbage i baljen og trækker en lille hammer op fra sit bælte. Til min overraskelse sprækker betonen ved det første slag, han banker et hul i mindetavlen, det løse beton falder indad, det lyder hult når stenene lander. Jeg er forvirret, svimmel. Med begge arme rækker han ind i den runde åbning i muren og trækker et langt klæde ud, i dets folder ligger et skelet. Hovedet kommer først ud. Med den ene hånd trækker han, med den anden støtter han kraniet, resten af skelettet lader han uforsigtigt banke mod jorden. Al hud er borte, men skelettet er ikke hvidt, skjolder af tørret kød eller blod farver det brunt. Kraniet er også sådan, afpillet, undtagen håret, sort langt hår der er blevet stift af støv. Det ligner en paryk. Murene tårner sig op og hælder ind mod mig, jeg kigger opad, henad, de mange hundrede mindeplader. Jeg får en svimlende fornemmelse af det der gemmer sig bag, hulrummene bag hver firkant. Betonklodserne som koraller der er fyldt af ukendte beboere. Manden siger, uden at se på mig, at han aldrig lader hovedet ramme jorden hårdt, de gange han har gjort det er han om aftenen blevet hjemsoget af en afsindig hovedpine. Mens han taler lægger han knoglerne

i en plastikpose, til sidst kraniet, helt forsigtigt. Han stiller plastikposen på jorden. Fortæller at det er her familien kan komme og hente dem, de får en lille uge, ellers bliver skelettet kastet i bunken. Så rejser han sig og går. Jeg stiller mig lige ud for den nedbrudte mindeplade, og kigger ind i et dybt og smalt rum. Grave over jorden, beholdere for hver sin krop, i hvert sit stadie af forrådnelse. Jeg sætter i hurtig gang, de støvede farver og den søde lugt, jeg må finde lågen, jeg må mod havet. På vej ud må jeg danse mig udenom en lille flok hunde der jagter solpletter i støvet.

LIZZIE - din lillebrors rystende skulderblade. Han lå ind over din mor, ind over din storebror. Næseblodet fossede ud. Din storebror rejste sig for at tale, blodet klistrede hans skjorte til hans mave. Hans stemme var afsindig og skinger. *Little sister, when we came to this country, you were so sad.*

Alle pakkede sig sammen under det store træ foran kirken, alle ville have noget af skyggen. Jeg svajede, blev grebet af en svedig skulder og en tommelfinger tørrede den våde kant under mit øje. Hændernes sværmen, der var så mange, de greb og rørte, aede og klappede. Solen oplyste dem pletvis. Du kyssede grådigt, puder af sukker og bananer, skum og dulce de leche, i lag, i mange lag, du bragte mig de mest vulgære filippinske desserter i tupperware. Din mor kom ud fra kirkens selskabslokale, kaldte os alle sammen ind, hun havde lavet al den mad du elskede mest, det sagde hun. Jeg ved at den med



banan skulle have været der. Du fortalte mig dens navn på tagalog, et navn jeg har glemt. I stedet serverede din mor en stor regnbuefarvet geleting, jeg tænkte at det var ironisk, den blævrede på tallerkenen, den smeltede i farvede vandpytter i varmen. Indefra kunne jeg høre din lillebror spille klaver, han bankede i tangenterne, bohemian rapsody.

Jeg vågner som jeg faldt i søvn, på ryggen, med hænderne krydset over brystet. Abra er her ikke. Jeg er tæt på hvor du voksede op nu. Åbner alle vinduer, terrassedøren. Din familie flytter hertil igen, de taler om Danmark som om det plantede en betændelsestilstand i dig. Måske er de på vej nu, højt over jorden, de følger ruten Abra og jeg tog. Din lillebror har samme alder som du havde da du kom til Danmark. Måske han sidder og knuger dig i en krukke på et flysæde, de bringer ham sodavand fordi han græder. Måske hans næse bløder igen. Jeg forestiller mig din lillebror på sit kommende klassebillede: Han ligner alle andre, men har svært ved at tale med dem.

ABRA På et hjørne i skyggen af et kæmpe mangotræ sætter jeg mig og græder. Hvorfor er jeg taget med hertil. Det var ikke min drøm at rejse rundt her. Jeg vandrer og ser, hun ligger på værelset med fugtige øjenlåg og glider ud og ind af drømmene. To scootere svinger forbi mig. På modsatte hjørne står der et rødt blikskilt med en reklame for

honning. Husene er gemt bag hække og palmer, jeg tørrer mit ansigt i min t-shirt. Foran huset på modsatte side er et kar af beton muret op af terrassen, det er til fiskeopdræt. Solen banker mod den uforstyrrede vandoverflade og op på husmuren hvor den laver bølger af lys. Mangotræet breder sig over mig og vejen, deler den i lys og skygge. Sød gul saft trænger ud fra frugterne og drypper ned i jorden, det lyder som regn. En dråbe lander i min nakke, glider langsommere end vand, langs rygsøjlen.

Så må jeg vel tale til dig. Jeg har prøvet at fordrive dig, jeg har prøvet at fylde mere. Jeg har trods alt en krop, en lugt, en stemme. Men det er umuligt. Jeg har prøvet at lære dig at kende, i det skjulte. Fundet Lizzies billeder frem, hun printer dem fra sin computer og lægger dem alle mellem siderne i en bog, den gaber. Der er mange af hende og dig. Og af dig der kigger gennem linsen, på Lizzie. Et hvor I sidder på en bænk, fulde og små, hun har armene slynget om dig og du har dit ansigt gemt mod hendes hals. Et hvor du står på Lizzies forældres altan, det er tydeligt vinter, der er sne på alle tage bag dig. Et hvor du ligger udstrakt i hendes seng, dine brystvorter og øjne er sorte i det lave lys. Mellem de bagerste sider fandt jeg et rigtigt fotografi. Du er barn, du er stadig her i Filippinerne. Du står i en stue, der er fin dug på bordet, du har en puffed lyseblå kjole på. En fletning der går dig til livet. Jeg måtte lægge det ned, tage det op igen, op og ned et par gange, det var ikke dig. Du er så yndig, det er så forkert hvor

yndig du er. Lizzie opdagede mig, hun rev billedet til sig. Jeg sad på kanten af sengen, hun stod i døren, ingen af os kunne rigtig sige noget, men hun blev stående, hendes hænder dirrede let. Det var som om hun holdt mig ud i strakt arm. Efter hun var gået skammede jeg mig.

LIZZIE - Abra er gået. Rummet brummer, jeg kan høre store tykke blade der stryger over terrassen. Jeg drømte at jeg hev dig ud af ovnen. Kisten var som et ildfast fad, jeg måtte simpelthen tage handsker på. Så var det en pakke: Jeg littede lag efter lag af lyseblåt silkepapir. Hvordan papiret og kisten ikke var blevet brændt, det kan jeg ikke sige. Jeg løftede det sidste tynde lag: Der lå du, eller aftrykket efter dig. Du var grå, du var blevet til aske der holdt din form, som asketårnet fra en afbrændt cigaret. Stadig dér og ikke. Jeg ville gerne holde om dig, men dette var din sidste form, dit sidste billede, dit allersidste ansigt, så jeg lænede mig tæt på det uden at røre. Øjnenes hulrum, der hvor næsehvirvlerne sluttede. En sidste gang: Det spring fremad dine læber lavede fra resten af dit ansigt. Jeg sukke, og du faldt sammen, opløstes og blev til støv. Jeg sprang op i kisten, boltrede mig rundt i det varme og silkeagtige aske. Prøvede at bygge dig op med hænderne, som et sandslot, det var for blødt, for let, det gled bare ned på kistens bund som vand.

Abra er vel den levende nu. Jeg kan ikke holde ud hvor levende han er. Blanke øjne, svedige håndflader.

Dråben der hver morgen inden han er vågnet hænger ved den perlemorsagtige åbning for enden af hans pik, dråberne der hænger i hans øjenkroge. Døden er tør. Abras øjenvipper peger ind mod næsen, hans fødder er også vendt bare en my mod hinanden når han går, det er bedårende. Jeg vil ikke tænke på det.

ABRA Jeg går tilbage mod havet, jeg prøver at bygge dit ansigt op, jeg må forelske mig i dig sammen med hende. Alle billeder, alle videoer, jeg smasker dem sammen. Giver op. Begynder forfra, men varsomt, fra næsen og ud. Som en 3D-formation træder du frem i bittesmå stykker. Bortset fra dit baghoved, jeg har aldrig set noget billede af dit baghoved. Dit ansigt glider ud i forskydninger, prøver at finde sin form.



SHADI  
ANGELINA  
BAZEGHI

HAVENS  
BEVIDSTHED

Om ORCHARD

Ian Hamilton Finlay

Wild Hawthorn Press, 1996

Bok, 12s, 7 x 8.5 cm

2.96.3

My grandmother taught me that one should attend to gardening in times of war I remember how she attended a garden of roses every day during the eight years of war She never picked one single flower to bring inside, and her house was full of artificial roses

She did grow tired of all though never ever of the garden:

– the humankind is beyond saving  
the earth is yet to be saved

**Æblet** som vi delte i efterkrigstiden

jeg havde knækket en blå negl  
på trapperne  
til det nedbrændte  
bibliotek

det blødte og *månen var rød og rastløs*

og du faldt i søvn i genskæret

og så bedrøvet ud

i søvne



## Kirsebærtræet

som en sorg

og i skyggen af kirsebærtræet

som vi måtte forlade

eller forlod

hænger et billede af dage og nætter

hvor alt stod åbent

døre vinduer smerter you name it ja

jeg tog afsked igen

i tankerne

jeg ville sige noget

skrive noget

af hele min sjæl eller noget  
men kvalmen var uoverkommelig  
og ordene skreg

den her for mig lydløse krig  
som jeg bevidner  
på afstand

vred og bitter

et sted  
mellem  
*søvnens*  
*græs*  
og separations  
angstens  
afsvedne  
marker

– hvorfor er vi her?

– Måske for at dele den samme lidelseshistorie eller

tiden billedet

af blommetræet i min mormors have

eller rodløsheden

det her er vores **spisekammer**

at plukke **kirsebær**

fra det samme **træ**

år efter år

jeg knækker en blå negl

sommer efter sommer

lukker øjnene for at se dig

tage imod dig i mørket

kirkeklokkerne slår 12

de syltede **pærer**

smager underligt

i midnatten

**du** har hvide blomsterblade  
på hænderne i håret  
gu må du være  
et billede på foråret  
altid altid

det her er vores tyngdepunkt

nede i **frugthaven**

substantiv fælleskøn

bugner privilegierne

og sådan er der jo så meget

volden gennemsyrrer alt og alle og kan

købes for *likes* og something

jeg køber tid

og **sylte**

**tøj**

en shopper

med hav

motiv

og tæller dagene

til den næste ferie

jeg beder vinden om at lægge sig lidt

ved din side

hvad er vi uden  
lidt hardcore romantik  
udover *mekaniske dukker*  
robotagtige kapitalistiske  
fjender af jorden  
svælgende i voldens logik

et æble falder  
fra  
en  
gren

*disjoined loops of delay*

og solsortene synger en sang  
*på størrelse med dit vindue*  
underforstået  
med dit blik

men hvad med dine hænder  
hvad med nattergalenes sang  
på størrelse med dine hænder

det ved jeg ikke lige

jeg er tørstig

sætter vækkeuret til  
og gribes af angst

.

eller patos eller melankoli

whether you like it or not  
kærligheder og smerter og frugthaver fra svundne tider

og som ud af det blå  
står du der  
eller vi står ansigt til ansigt

det her er vores vendepunkt

og sådan er der så meget  
når man lever  
på tværs  
af tid og rum  
i en krop der er som en vindrue  
kerne

glem nu ikke abrikoserne

de har været kendt i Kina  
i mere end 4000 år de kom til Europa omkring år 0  
og forsvandt igen efter Romerrigets fald  
de trives nu så fint  
i vores skandinaviske klima

hvor en europæisk krig gør så meget mere ondt på én  
og på systemet



og lovgivningen

de ikke-europæiske krige  
kan vi vel nok finde ud af at føre  
selv  
uden så meget føleri

anyway

glem nu ikke den abrikosfarvede  
cocktailkjole for helvede

glem nu ikke hvordan alting  
kan lugte af søde æbler  
underforstået  
nerveagenter  
underforstået  
nervegasser  
underforstået  
business

business as usual

II

Hvordan bliver man medlem af de pæne pigers klub?  
eller de pæne drenges klub  
for den sags skyld

jeg har jo for længst overskredet tidsrammen  
og *man kan alligevel ikke fremstille andet end det  
som på et givet tidspunkt kan blive **nærværende**  
manifest*  
*som kan præsentere sig som et nærvær*  
*det nærværendes nærvær*

det nærværendes fravær  
det nærværendes abstraktion

men intet kan blive nærværende for den  
der leder efter sig selv  
i bunden af alting

III

intet er mere håndgribeligt  
end vores nervesystem  
i *havens bevidsthed*  
i juninatten

*I kursiv af Forugh Farrokhzad, kun stemmen bliver tilbage og Jacques  
Derrida, Differance*

**ADDENDA**

**TIDSSKRIFT FOR NY LITTERATUR**

**NO. 9 - 2022**

**REDAKTION**

**Hedvig Tygstrup Greiffenberg**

**Victor Chakravarty**

**Johann Sten Nielsen**

**Danni Storm**

**OMSLAG OG LAYOUT**

**Danni Storm**

**TRYK**

**Christensen Grafisk**

**København**

**ISSN: 2445-5547**

**ISBN: 978-87-998284-8-7**

**© Addenda og forfatterne**

**K:**

Statens  
Kunstfond





JULIE VIND LYKKEGAARD

GLENN BECH

DENNIS GADE KOFOD

JORUNN LAVONIUS

JAMAL BENDAHMAN

AZADÉ AZAD

ELIAS SADAQ

CLARA BERNDES

LUKAS KOFOED REIMANN

RASMUS BJERGEGAARD THUESEN

ANTON PRÆSTGAARD

BARBORA KOVÁČOVÁ

JOHAN LINDVALL

AMALIE LUND MICHAELSEN

ALBERT THYLSTRUP

RASMUS MØLLER HANSEN

ELLIKA LAGERLÖF

MARIE SKOUSEN

ELSA MEYER

RUNA SKJELDAL

CHARLOTTE JUNG

ROSE MARIA SCOTT

SHADI ANGELINA BAZECHI

KAMILLA JØRGENSEN